ÖRGÜTSEL GÜVENLİK SORUNU ÜZERİNE

nam
yayıncılık

ÖRGÜTSEL GÜVENLİK SORUNU ÜZERİNE

nam
yayıncılık

1. Baskı: Eylül 1993
NAM YAYINCILIK

NAM YAYINCILIK:
Çakırağa Mah. Sinekli Bahçe Sk. No:18/ 6
Aksaray – İSTANBUL
TEL: 632 09 93 FAX: 632 09 93

Derleyen: Aslı Güneş
Baskı : Aydınlar Matbaası

İÇİNDEKİLER:

Örgütsel güvenlik sorunu üzerine 5
Genel olarak güvenlik sorunu 9
Savaşta güvenlik ne demektir, nasıl sağlanacaktır..... 11
Gizlilik–açıklık, legalite–illegalite 15
Mücadelenin sürekliliği açısından neler gizli tutulmalıdır?.... 17
Kime karşı kimin gizliliği 18
Polisin devrimci örgütlerle mücadele yöntemleri..... 21
Siyasi polise karşı mücadelede temel hususlar..... 27
Takip 35
Polisin takip metodları nelerdir?..... 40
Telefon kullanımı..... 52
Polis operasyonları..... 58
Operasyon sonuçlandıktan sonra neler yapılmalıdır?..... 66
Sızma 68
Ek noktalar 75
Sonuç 77

ÖRGÜTSEL GÜVENLİK SORUNU ÜZERİNE

Yurdumuzun geleceğini tayin etmek, halklarımızın geleceğinde tarihi bir rol sahibi olmak gibi büyük bir iddiayla yola koyuluyoruz. Uzunca sayılabilecek bir politik tecrübeye sahip insanlarımızın yanısıra, daha çok, birkaç yıldır devrimci hareketimizle tanışmış coşkulu, iddialı genç insanlardan oluşan bir topluluğuz. Henüz her bakımdan oldukça zayıfız ve yolun başındayız.

Partinin Türkiye'nin geleceğini tayin edecek mücadele çizgisi pratik olarak bütün boyutlarıyla bir devrimci iç savaşın geliştirilmesidir. Bugüne dek, bilhassa konferans öncesi süreçte hayat, ölüm, hayatın anlamı halka ve devrime karşı sorumluluğumuz üzerinde derinlemesine düşünülmeden "T. Solu'nun iflası", "silahlı mücadele" ve "savaş" kelimeleri ileri-geri ve oldukça rahat yeterince telaffuz edildi. Şimdi artık sorunun tartışma faslı esas olarak bitmiştir. Silahlı mücadeleye girişmenin ve savaşçı bir devrimci örgütün pratik inşasının bütün somut görevleri olanca karmaşık ayrıntıları, yoruculuğu, yıpratıcılığı ve tehlikeleriyle önümüzde duruyor. Solun iflası ve SM lafzının bizim için hiçbir radikal, devrimci ayırdedici tarafı kalmamıştır artık. Konferans sürecinde yer yer fikir cimnastiğine dönüşen SM'nin laf düzeyindeki tartışması, geçici heyecan ve coşku yaratan sonuçlarıyla birlikte, insan yapımızın dönüşümünde belirli bir olumlu etkide bulunmuştur. Ancak bu dönem artık bitmiştir. Artık, ne dışımızdaki sol, ne de SM, gerilla, devrimci şiddet vs. üzerine tek kelime konuşmak istemiyoruz. Sadece planlan-

mış hazırlık ve eylemlerde pratik adım istiyoruz. Savaşçı bir örgüt olarak Parti'yi inşa etmenin her birim ve militan için somutlanmış görevlerinin süratle yerine getirilmesini istiyoruz.

Artık devrime umut bağlamış kamuoyunun ve halkın bizden beklediği, sözünü ettiğimiz örgütsel ve pratik hazırlıkların altından kalkmamız ve bir an evvel söylediklerimizi yapar hale gelmemizdir.

Söylediklerimizin ciddiyetini az çok kavrayan hiç kimse bizden hemen çıkış yapmamızı beklemiyor, dışa kapalı çetin bir hazırlık süreci içinde olduğumuzu kestiriyor. Ancak bu durum bizi rehavete sürükleyemez. Çünkü hiçbir görevi planlananın ötesine erteleme şansımız yoktur.

Bilinmelidir ki, inşa ve hazırlık çalışmalarında az çok istenen doğrultuda girişilmişse de, bu rota, gösterdiğimiz sürat, tepeden tırnağa düşüktür. Önümüzdeki ayları son derece yoğunlaştırılmış, dakik bir planlı çalışma dönemi olarak yaşamak zorundayız. Gerek mevcut yapımızın hızla askeri-politik bir savaşı yüklenecek, darbelere dayanıklı bir örgüte dönüştürülmesi, gerek bunun kadrolaşmasının, maddesel hazırlıkların, maliye, silahlanma, mevzi açma, üslenme, eğitim, altyapı vb. açısından tamamlanması için her militan ve birimin günlük, haftalık somut gelişmeler kaydetmesi şarttır. İddialı sözlerin denek taşı sadece ve sadece bu pratik adımlardır.

İçinde bulunduğumuz hazırlık ve örgütsel inşa döneminin görevleri gerçekte oldukça ağırdır. Üstelik sürat, dikkat ve uyanıklık isteyen görevlerdir. Savaşın pratik gereklerine hazır, savaşçı ve dayanıklı bir örgütün inşası, kadrolaşması ve hazırlıklarını tamamlaması, yola koyulduktan sonraki tüm mücadelemize damgasını vuracak olan ilk önemli evredir. Bu dönemin sonunda kendi bünyemiz-

de kalan savaşın gereklerine uymayan her bozukluk, örgütsel zayıflık ve savaşın zorunluluklarına kendini uyduramamış her birim veya kadro silahlı mücadele evresinde bize mutlaka telafisi mümkün olmayan zararlar verecektir. Şimdiki pratiğimizde pek problem teşkil etmeyen kimi örgütsel kuralsızlıklar, zaaflar ve küçümsenen kimi eksiklikler savaşa koyulduğumuzda daha ilk anlarda bize bedelini ödetecektir. Bundan emin olabiliriz. Kendini düzeltmek için bu iradi ve planlı çabayı göstermeyip varolan durumun içinde sürüklenip giden bir faaliyetin eskisinden hiç bir farkı olmayacaktır.

Yürüyüş düzenimizi silahlı mücadeleye vakit kaybetmeden uydurmak zorundayız. Savaşın kurallarını, bu kurallara göre kendini ve örgütsel ilişkileri düzenleme görevini önemsemeyen, hâlâ göstermelik ve sıradan bir "kitle çalışması" uğruna bugünkü maddi ve örgütsel hazırlık görevlerini ikinci bir plana alan her yaklaşımın somut anlamı silahlı mücadeleyi istememektir. Bu dönemin bizim için kritik önemi şu ki düşman uyumuyor. Şu an için onları rahatsız etmiyor olsak da gelecek açısından bu dönemin önemini onlar da biliyor ve ona göre bizle ilgileniyorlar. Hasmımızı uyutabileceğimizi zaten hiç bir zaman düşünemeyiz. "Su uyur düşman uyumaz".

İçinde bulunduğumuz inşa ve hazırlık aşaması, hem mücadelemizin geleceği açısından kilit bir öneme sahiptir, hem de karşısında zayıflıklarımızın ve açık noktalarımızın fazla olduğu bir aşamadır. Dikkat edilirse Türkiye'de silahlı mücadele veren güçler, düşmanın en fazla dikkat gösterdiği, daha doğarken ve zayıfken imha edip bitirmek istediği, bitiremese de sızma, takip vb. yollarla mutlaka denetim altına almaya çalıştığı güçlerdir. Bizim içinde bulunduğumuz bugünkü kritik geçiş süreci ise, tehlikeye, imhaya veya denetim altına alınmaya en uygun dönemdir.

Düşman bugün her türlü yöntemi kullanarak yeni doğan bir devrim gücünü daha baştan etkisiz hale getirmek isteyecektir.

Bu nedenle, karşımızdaki terör gücüne, onun anti terör şubesine, istihbaratına, denetim yöntemlerine karşı koyabilmek, bu dönemde hayati önemdedir.

Mücadelemizin ilerki evrelerinde, topluma mesajlarını ulaştıran, ciddi bir kitle gücünü örgütleyip dövüştüren bir güç haline geldiğimizde hareketimizin tümü açısından mücadelenin sürekliliğini profesyonelce güvenlik tedbirleriyle örgütsel gizlilikle sağlamaya çalışma dönemi de bitmiş olacaktır. O zaman mücadelenin sürekliliği gerçek teminatına, yani kitle bağlarına kavuşmuş olacaktır. Ancak o noktaya ulaşıncaya kadar doğru devrimci politikalara sahip olmamız bizi kendiliğinden kitlelerle buluşturmaya yetmeyecek, mücadelenin sürekliliği örgütün sürekliliğine bağlı olacaktır. Dolayısıyla içinde bulunduğumuz bu kritik safhayı örgütsel güvenliğe gereken önemi vererek, profesyonel devrimciliğin ustalıklarını geliştirerek tamamalamak zorunluluğu vardır.

GENEL OLARAK GÜVENLİK SORUNU

Devrimci bir örgüt için güvenlik sorunu, onun varlık-yokluk meselesidir. En küçük ilk dönemlerden örgütün büyüyüp halkı kucakladığı dönemlere kadar bir hayat memat meselesi olmaya devam eder. Sadece güvenliği sağlamanın yöntemleri değişir. Örgütlenmenin ve mücadelenin henüz son derece zayıf olduğu ilk evrelerde siyasi polise karşı ustalık ve yaratıcı teknik korunma tedbirleri önem taşır. Mücadele bir halk hareketine dönüştükçe, güvenlik sorunu teknik bir sorun olmaktan çıkıp sağlam garantilere kavuşur ama yine de bir sorun olarak varolmaya devam eder. Ancak o zaman güvenlik, tümüyle siyasi taktikler ve düşmana yönelik kıvrak politik manevralar sorunu halini alır.

Zaten savaşmak üzere ortaya çıkan ve dolayısıyla zaten tüm varlığını tehlikeye atan devrimciler için güvenliğin ne önemi olabilir? Güvenlik kaygısı tersine bizi mücadele görevlerimizi yerine getirmekten uzaklaştırıp kendini koruma mantığına, pasifizme götürmez mi?

Eğer dövüşüp dövüşmemekte ikircimli unsurlar varsa güvenlik sorununa yapılan her vurgu kesinlikle bu unsurlarda dövüşmemenin ve pasifizmin gerekçesi olacaktır. Bundan emin olabiliriz. Ancak burada güvenlik sorununu ciddi olarak ele alacaksak öylelerinin varlığını hesaba katarak doğru sonuçlara varamayız.

Sosyal devrimler, tarih boyunca yaşanmış bütün devletlerarası savaşlardan daha uzlaşmaz sınıf çelişkileri temelinde, karşılıklı anlaşma ve barışma koşullarının hiç

olmadığı, en acımasız sınıf çıkarları uğruna yürütülen ve sonunda sadece taraflardan birisinin kazanacağı savaşlardır. Devrimci örgütün güvenlik sorununu da her şeyden önce savaşan taraflardan birisinin savaş içerisindeki güvenliği sorunudur. Dolayısıyla güvenlik sorununda bizim aradığımız savaşın alternatifleri olan veya bizi savaşmaktan alıkoyacak bir çözüm değil, savaşın içinde savaşı geliştirmeye hizmet edecek bir çözümdür.

SAVAŞTA GÜVENLİK NE DEMEKTİR, NASIL SAĞLANACAKTIR?

Güvenlik her şeyden önce düşmanın hükmünden çıkıp onunla her türlü bağı koparmayı gerektirir. Eğer kendi irademizi düşmanın iradesine hakim kılıp onu yenmeye azmettiysek, her şeyden önce onun karşısında kendi özgür irademizi oluşturmak zorundayız. Düşmanla, yani devletle ve düzenle her türlü maddi manevi bağlar irademizi özgürleştirmemizin önünde yıkılmaz engeller oluşturur. Daha somut olarak, düzenle her türlü maddi, hukuki, siyasal ve ideolojik bağlarını kopartmamış bir güç ne yaparsa yapsın kendini düzenden ve devletten bağımsızlaştıramaz, özgürleştiremez; onun karşısında yer alamaz, onun hükmünden çıkamaz. Burjuvaziden ideolojik bağımsızlığını sağlamamış, dolayısıyla gerçekte düşmanının karşısında farklı ve karşıt bir irade ortaya çıkartamamış bir güç herşeyden önce düzenin ideolojik denetimi içinde kalacaktır. Burjuva, küçük burjuva düzen ideolojilerinden kopuşmuş olmak ve şiddetle devrim istemek de gerçek bir bağımsızlaşmaya ve özgürleşmeye yetmez. Eğer alternatif devrimci irade, düzenin yasalarını, kurallarını hiçe saymıyorsa, kendini hâlâ burjuva legalitesine bağlı kılıyorsa hiçbir şekilde siyasal bakımdan bir alternatif teşkil edemez. İstediği kadar büyük bir arzuyla iktidarı almak istesin, yığınların gözünde o, mevcut siyasi düzenin bir parçasıdır, ona karşıt bir düzenin alternatifi değildir. Ancak burjuva yasallığını reddetmek de yetmez. İstediği kadar düzenden hiçbir çıkar ve beklentisi olmayan bir

devrimciler topluluğu olarak egemen sınıfların düzeninin yıkmak üzere yasadışı bir örgütlenmeyle mücadeleye girişilsin, tek başına bu da mücadeleninin devletin denetiminden kurtulmasını sağlamaya yetmeyecektir. Devrim ve sosyalizm uğruna yasadışı, hatta silahlı mücadele verip gerçekte düşmandan bağımsızlaşmamış, onun denetiminden tümüyle kurtulup savaşta güvenliğini sağlayamamış, dolayısıyla gerçek anlamda özgürleşememiş sayısız örgüte dünya ve Türkiye deneyleri şahittir. Yılların emeği, sayısız şehitler orta yerde duruyordur ama özgürce savaşabilmenin koşulları bir türlü yaratılamadığı için saldıran taraf değil, saldırılan taraf durumuna düşülmüştür ve arka arkaya darbeler nedeniyle bir türlü ayağa kalkma fırsatı bulunamaz.

İşte bizim açımızdan sorun bu noktada başlar.

Düzenin ideolojisinden kopuşmak, onun siyasal rejiminden bağımsızlaşıp yasadışı bir konumda yer almak, özgürce savaşabilmek için yeterli değildir. Savaşacak gücün örgütsel güvenliğinin de sağlanmış olması gerekir. İşte bu noktadan itibaren, gizlilik, korunma tedbirleri, hile, işkencede sır vermeme, istihbarata karşı koyma, sızmaları engelleme, şaşırtma. vb vb. sorunlar gündeme gelir. İşte, profesyonel devrimciliğin "profesyonellik", yani mesleki ustalık tarafı da burada başlar. Türkiye koşullarında devrimci mücadele, bu ustalığa sahip olmayan örgütlerin ve kadroların harcı değildir. Çünkü tüm yeteneklerimizi, siyasi polise karşı mücadele sanatında ustalaşmak üzere seferber edemezsek düşman karşısında bir an bile dayanmak mümkün değildir. Siyasi polisten, devletin tüm şiddet ve istihbarat aygıtlarından yakasını sıyıramayan bir güç doğal olarak onunla savaşamaz, tersine ilk anda ezilip bitirilme tehlikesiyle karşı karşıya kalır.

O halde diyebiliriz ki, örgütsel güvenlik özgürce

savaşabilmenin ilk şartıdır.

Hareket serbestisi olmadan başarıyla savaşılamaz. Savaşta özgürce davranamayan, kendi savaş planlarını özgürce oluşturup uygulayamayan, eylem planları önceden düşmana ulaşan, manevraları sürekli izlenen ve her an düşman ateşinin görebileceği konumlarda mevzilenen zayıf tarafın yenilgiye uğraması kaçınılmazdır. Üstelik zaten senin davranış özgürlüğünü kısıtlayan sayısız faktörle çevrilisindir. Bu koşullarda vurma özgürlüğüne sahip olabilmek ancak gizlilik ve hile ile mümkündür. Bu nedenle açık cephe savaşında bile, düşmanı ateş altında tutabilecek ama onun ateşini almayacak noktalarda mevzilenilir, sık sık mevzi değiştirilir, savaş planları ve manevralar gizli tutulur, düşman istihbaratı engellenir. Maddeten çok büyük bir düşman karşısındaki alabildiğine zayıf bir devrim gücü ise, gizliliğe yüz kat daha fazla önem vermek zorundadır. Gizlilik, özellikle mücadelenin ilk başlarında, inisiyatifi elde tutabilmek için elimizdeki başlıca kozdur. Ancak bununla vuruş inisiyatifini koruyabiliriz. Vuruş inisiyatifi karşı tarafa geçtiğinde ise arka arkaya darbelerle yenilgiye doğru yol alan biz oluruz.

Haklı olmak ve doğru bir politik çizgiye sahip olmak, bizim en büyük üstünlüğümüzdür. Başarının birinci koşulu da budur. Ancak unutulmamalıdır ki, haklılık ve doğru politik çizgide somutlanan moral ve ideolojik üstünlük düşman karşısında birer maddi avantaj değildir. Bunlar kendi kendine başarıya yol açmaz, kendi kendine yığınları örgütleyip savaştırmaz. Bu büyük ideolojik-moral üstünlüğün maddi üstünlüğe dönüştürülmesi gerekir. Çünkü devrimin kendisi maddi bir olaydır. ideolojik gücü maddi bir güce dönüştürecek olan ise devrimci bilinç ve iradenin sergileyeceği taktik ustalık, profesyonel devrimcilik ustalığıdır. Bir ülkede doğru devrimci çizgi çoktan keşfedilmiş

olsa bile eğer onu başarıya götürecek yetenekte bir pratik ustalıkla buluşmadıysa, üstün düşman gücü karşısında her seferinde yenilmekten kurtulamaz.

Mücadelenin ilk evrelerinde düşmanın terör aygıtı karşısında devrimci savaş aygıtının gizliliğini koruyabilmesi, sahip olunabilecek tek maddi avantajdır. Bu üstünlük iyi kullanılabilirse siyasi ve ideolojik üstünlüğümüzü büyük bir kitle gücüne, yani gerçek bir maddi üstünlüğe dönüştürmenin yolu açılmış olur.

GİZLİLİK-AÇIKLIK, LEGALİTE-İLLEGALİTE

İllegalite ile gizlilik, çoğunlukla yanlış olarak birbirinin yerine kullanılan iki kavramdır. İllegal temelde her örgütlenmenin illa gizli olması gerektiği, illegal her mücadele biçiminin yine illa gizli yürütülmesi gerektiği anlaşılmaktadır.

Oysa gizlilik, illegal (yani kanun dışı) olmanın gereklerinden birisidir ancak yine de gizlilik-açıklık sorunu, legalite-illegalite sorunundan ayrı bir konudur.

Yasalara uyan (legal) her örgütlenme ve mücadele şekli şüphesiz esas itibariyle polise de açıktır. Yasal olanakları kullanırken yasal kurum ve kadrolarımızı gizlilik teknikleriyle polisten koruma kaygısı içinde olamayız. Tersine, alabildiğine açık yürüyen legal çalışmalar polis saldırılarına da son derece açıktır. Böyle olduğu bilinerek, rizikoları gözönünde tutularak yürütülür. Yasal çalışmada gösterilecek her türlü gizlilik kaygısı, elimizi ayağımızı bağlar, yasal çalışmadan istediğimiz verimi almamızı zorlaştırır.

Yasadışı (illegal) örgüt ve mücadele ise gizli olabileceği gibi açık da olabilir. Devrimci mücadelede burjuva legalitesini çiğnemek, onu yok saymak esastır. Devrimcileri ve halkı örgütlemenin çoğu şekilleri yasalara uygun değildir. Birçok mücadele ve eylem şekli de yasalara sığmaz. Zaten yığınlar yasaları karşısına alan, yasaları çiğneyen bir mücadeleye yönelmedikçe devrimi geliştirmek mümkün değildir. Devrimci örgütün mücadelesi bir

bakıma geniş kitleleri illegal (yasalara aykırı) mücadele platformuna çekme kavgasıdır. Mahalle, işyeri komiteleri gibi devrimci halk örgütlenmesinin çeşitli biçimleri, direniş, miting, gösteri gibi kitle eylemlerinin pek çoğu burjuva yasalarına aykırıdır.

Ancak böyle olması, tüm yasadışı mücadele ve örgütlenmelerin gizli olacağı anlamına gelmez. Bizatihi devrim sürecinin kendisi, başından sonuna kadar kitlelerin açık mücadelesi, açıkça düzenin karşısında yer alıp kendi geleceğini kurması sürecidir. Öyleyse temel karakteri yasadışılık olan devrimci halk hareketi gizli yürüyemez. Sözkonusu olan, bizzat yığınlar zemininde geliştirilen, polise de kitlelere de açık bir yasadışı devrimci kavgadır. Burjuva yasalarına aykırı olduğu için her devrimci gösteri, her yerel direniş kanuni kovuşturmaya ve polis saldırısına uğrayabilir. Ancak kanunlara sığmasa bile yığınların devrimci mücadelesi giderek kendi kitle meşruiyetini yaratır, fiili bir legalite kazanır. Bu, devrimci mücadelenin temel bir niteliğidir. Demek ki, devrimci mücadelenini ana alanı illegal ama hem de açık mücadeledir.

Bu noktada, yasadışı devrimci mücadelenin sürekliliği ve güvenliği açısından bazı gizlilik gerekleri de ortaya çıkar.

MÜCADELENİN SÜREKLİLİĞİ AÇISINDAN NELER GİZLİ TUTULMALIDIR?

Örgütsüz bir mücadelenin başarı şansı yoktur ve mücadelenin sürekliliği, herşeyden önce örgütün sürekliliği ile ilgilidir. Şüphesiz örgütler dağılabilir, buna rağmen mücadeleyi sürdüren bireyler olur. Fakat mücadele yeniden örgütlülüğe kavuşturulamazsa başarı şansı yoktur. Kısacası mücadelenin sürekliliği herşeyden önce örgütlenmenin sürekliliği demektir.

Gizlilik de esas olarak örgüte ilişkin bir sorundur. Eylemin, kavganın gizliliği sözkonusu olamaz. Hatta örgütün gizli olması, onun herşeyinin gizli olacağı anlamına da gelmez. Amaçları, eylemleri, mesajları, propogandası, kimi olanakları, hatta birçok yasadışı kadrosu bile kitleler ve düşman tarafından bilinecektir.

Bu noktada nelerin korunması ve gizli tutulması gerektiği sorunu daha da fazla önem taşır. Çünkü yanlış bir gizlilik politikası, korunma adına eylemsizliğe veya en azından verimsizliğe yol açar.

Ayrıca güvenlik sorunu sadece gizililikten de ibaret değildir. Karşı devrimci terör aygıtından korunma, aynı zamanda şiddet araçlarıyla korunmayı da içine alır. Örneğin, kırsal alanda gerillanın varlığı gizli olamaz. Aksine alabildiğine açık bir olgu olarak kendini kabul ettirmelidir. Onun korunmasında elbette yine belirli gizlilik kuralların rolü olmakla birlikte esas olarak silahın kendisinin belirleyici rolü vardır.

KİME KARŞI NEYİN GİZLİLİĞİ?

Gizlilik diye başlı başına devrimci bir ilke yoktur. Gizlilik, mücadeleye hizmet ettiği için ve hizmet ettiği ölçüde uygulanacak taktiksel bir sorundur. Koşullara, içinde bulunulan anın gereklerine göre gizliliğin alanı daraltılabilir veya genişletilebilir ve binbir çeşit yöntemle uygulanır. Bizi gizlilik uygulamaya mecbur bırakan, düşmandır. Yoksa bizim ideallerimiz, gizliliğin en ufak zerresiyle bile bağdaşmaz. Örgüt içinde veya örgüt dışında uygulamaya mecbur kaldığımız gizlilik, şu veya bu şekilde mutlaka demokrasiyle, eşitlikle çelişir ve ister istemez zararlı yanları içinde taşır. Kitlelere karşı gizlilik, onların iradesinin örgüte ve dolayısıyla mücadelenin kaderine doğrudan doğruya yansımasını ve demokratik katılımı engelleyici mahzurları içinde taşır. Örgüt içinde ise bilgilenmeye getirilen sınırlamalar, eşitsizlik yaratıcı, demokrasiyi kısıtlayıcı bir özelliği kaçınılmaz bir şekilde birlikte taşır. Biz bütün bunlara rağmen, yararını ve zararını hesaba katarak yine de gizlilik yöntemlerine başvururuz. Çünkü savaşın acımasızlığı, zafere ulaşmak için bizi, mücadelenin bu ve benzeri birçok zorunluluğuna uymak zorunda bırakır. Tüm bu mahzurlu yanlarıyla birlikte gizlilik yöntemleri bizim mücadelemizde başarının güvencesi haline gelirler; herşeyiyle açıklığa, eşitliğe ve demokrasiye dayalı gelecek toplum idealimiz uğruna mücadelenin vazgeçilmez teminatını oluştururlar.

Gizliliği mutlak bir ilke düzeyine çıkartan, onu istemediğimiz bir zorunluluk olarak kavramayan, gizliciliği

bir hobi gibi zevkle uygulayan ve hayat tarzı haline getiren bir anlayış, olsa olsa sınıf kavgasının ruhuna yabancı, devrimci mücadeleyi de casus macerası gibi ele alan komplocu küçük burjuva kişiliklerin ürünü olabilir. Öyleleri ne kadar konspirasyon meraklısı olurlarsa olsunlar, mücadelenin onların kafasındakine uymayan canlı ve sert akışı kısa sürede en mükemmel gizlicilere bile pes dedirtip mücadelenin dışına atar.

Bu yöntemler mücadeleye hizmet ettiği için ve bir zorunluluğun sonucu olarak uygulanırlar. Mutlak ve değişmez değildirler, tersine değişken olmak zorundadırlar.

Burada temel mantığımız elbette düşmana karşı gizliliktir. Ancak, "halka karşı gizlilik olmaz, biz sadece düşmana karşı gizlilik yaparız" demek safdillik olur. Besbelli ki, düşmandan gizli tutulması gereken örgüt sırlarının çoğu halktan da gizli tutulmak zorundadır. Hatta farklı bir biçimde örgüt içinde de gizlilik sözkonusu olacaktır.

Gizliliğin örgüte ilişkin bir sorun olduğunu söyledik. Ne var ki, örgüt içinde siyasi sorunlarda gizlilik olmaz. Ne kitlelere karşı örgütün görüşlerinde, ne de örgüt içi ideolojik ve siyasi görüşlere gizlilik uygulanamaz. Gizlilik, örgüt içi demokratik tartışmayı engellemenin ve denetimden kaçmanın bahanesi yapılamaz. Devrimci örgütün hiçbir temel görüşü faydacı kaygılarla kitlelerden gizlenemez. Gizlilik siyasi sorunlara sirayet ettirilmemelidir. Korunması gereken şey, bir savaş aygıtı olan devrimci örgütün varlığıdır. Öyleyse gizlenmesi gereken şeyler sadece bu aygıta ilişkindir.

Birincisi örgütün karar mekanizması, yani **merkezi** ile birlikte örgüt birimleri ve kadrolar arasındaki **bağlantılar** korunmak zorundadır. Merkez, darbe aldığında mücadelenin gerilemesine yol açan örgütün en hassas birimidir.

Bağlantılar ise, koptuğu takdirde belirli bir alanı felç eden veya düşmana başka birimlere ulaşma imkanı sağlayan kanallardır.

İkincisi, düşmanın önceden bilmemesi gereken kararlar ve eylem planları gizlenmek zorundadır.

Üçüncüsü, örgütün ev, işyeri, kamp vb üsleri ve kimi kilit mevzileri korunmalı, gizli tutulmalıdır.

Dördüncüsü, örgütün bazı önemli olanakları, kasası, silahı, matbaası, deposu vb. gizlenmek zorundadır.

Beşincisi, legal kimliğini koruyan, deşifre olmamış kadroların legal kimlikleri gizlenmek durumundadır.

Tüm bu sorunlarda, düşmana karşı da, halka karşı da, kadrolara karşı da derece derece gizlilik uygulanır. Örgütün güvenliği açısından gizliliğe ilişkin kurallar öncelikle örgüt içinde hayata geçirilmek zorundadır. Örgüt içinde gereken gizlilik uygulanmıyorsa düşmana karşı da istenen gizliliğin yapılamayacağını bilmeliyiz. Gizlilik kurallarını kendi içinde uygulayamayan bir örgütün güvenliği de sözkonusu olamaz.

Gizlilik ne kadar mükemmel uygulanırsa uygulansın örgütün kayıpları yine de olacaktır. Çünkü gizlilik siyasi ve askeri eylem içindir ve eylem öncesinde geçerlidir. Eylemin kendisi ise tümüyle açıktır ve kayıplara yol açacaktır. Bizim için önemli olan, rizikosunu zaten önceden hesaba katarak planladığımız eylemlerde kayıp vermek değil, eylemlilik dışında hiç hesapta olmayan darbeleri önlemektir.

POLİSİN DEVRİMCİ ÖRGÜTLERLE MÜCADELE YÖNTEMLERİ

TC Devleti, devrimci hareket karşısında oldukça ciddi bir tecrübe birikimine sahiptir. Bu birikimi, emperyalist merkezlerden edindiği bilgi ve tecrübeyle de sürekli zenginleştirmektedir. Emniyet müdürü ve şube müdürlerinin pek çoğu Amerika'da zaman zaman eğitim seminerleri görmekte, ordu komutanlarının çoğunluğu ABD Askeri Akademilerinde uzun süreli kontrgerilla eğitimlerinden geçmektedir. Keza son yıllarda çok sayıda polisin her yıl kalabalık devreler halinde Almanya'da uzun süreli eğitimden geçtikleri biliniyor. Bilinen bu bağlantıların ötesinde "teröre karşı mücadelede işbirliği" adı altında değişik devletlerin emniyet örgütleri arasında esaslı bir deney, bilgi ve teknoloji aktarımı sözkonusudur. Öyle ki, Latin Amerika'dan Uzak Doğu'ya kadar şehir ve kırda kontrgerilla, operasyon, sorgu, takip, dinleme ve provokasyon metodları büyük oranda aynılaşmıştır artık.

Yine de şehir faaliyetleri açısından polis yöntemlerinin tümünü şu başlıklar altında toplamak mümkündür: Takip, dinleme, ajanlaştırma, işkence, provokasyon, istihbarat toplama ve fiziksel imha.

Gerçekte ne polisin ne de devrimcilerin temel yöntemleri tarafların meçhulü değildir. Her iki taraf da birbirlerinin temel yöntemlerini bilmekle beraber, bunun pratik uygulanışındaki incelikleri ve yenilikleri bilmeyebilirler. Bu iş bir bakıma karşılıklı bir yarış gibidir. Kendini en hızla yenileyen, yöntemlerini durumuna uygulamakta

ve zenginleştirmekte süratli olan taraf kazanır.

TC. Devletinin özellikle 12 Eylül sonrasında bu konuda önde olduğu açıktır. Araç gereç ve imkanlar bakımından ise devletin üstünlüğü zaten tartışılmaz. Taraflar birbirinin temel yöntemlerini bilmekle beraber, esas sorun, bunları hangi tarafın daha dakik ve ustaca uyguladığıdır. Devrimci örgütlerin korunma yöntemleri polisçe bilinse dahi bu yöntemleri şaşmaz kurallar çerçevesinde ustaca ve dakik uygulayarak ve zenginleştirerek muazzam istihbarat ve terör aygıtlarına karşı koymak mümkündür.

Burada önemli olan polisi, onun yöntemlerini ve taktiklerini yakından izlemek ve karşı taktikleri zamanında geliştirebilmektir. Bunun için de herşeyden önce düşmanı önemsemek gerekir. Mao'nun dediği gibi, "düşmanı stratejik olarak küçümsemek, ama taktik olarak önemsemek" doğru bir anlayıştır. Nasıl bir terör aygıtıyla karşı karşıya olduğumuzu bilmeden, onun yöntemlerini takip edip gerekli sonuçları çıkarmadan, sadece onu eninde sonunda nasıl olsa mağlup edeceğimize olan inancımızla karşı koyabilmemiz, hatta ayakta durabilmemiz bile mümkün değildir.

Siyasi polisin örgütlenme tarzı hakkında çok geniş bilgi sahibi olmasak da, 1980 sonrasında yapısal bir değişikliğe uğratıldığı, devrimci harekete karşı geçmiştekinden çok daha esnek ve hareketli bir yapıya kavuşturulduğu ve sonuç alabildiği bir gerçektir.

Ecevit Hükümetinin İçişleri Bakanı H. Fehmi Güneş döneminde başlatılan bu yeniden yapılanma, hatırlanacak olursa, "örgütlü suç" kavramına göre organize olmuş bir polis teşkilatı yaratmayı hedefliyordu. Her "suç örgütü" için ayrı bir karşı örgüt yaratılmak isteniyordu. Bu amaçla, her devrimci örgüt için ayrı polis timleri oluşturuldu. Böylece mücadele ettiği örgütü, onun ideolojisinden, çalış-

ma tarzına ve kadrolarına kadar iyi tanıyan timler ortaya çıktı. Hemen hemen örgütün olduğu her ilde o örgüte karşı, koordinasyon halinde çalışan timler oluşturuldu. Böylece diyelim ki, birkaç yüz kişilik bir devrimciler topluluğundan oluşan herhangi bir örgüt, karşısında işi gücü sadece kendisiyle uğraşmak olan, neredeyse aynı sayıda polisten oluşmuş bir örgütle karşı karşıya kaldı.

Bu durumun küçümsenmeyecek sonuçları olmuştur. Sözkonusu devrimci örgütle ilgili bin çeşit bilgi, işi gücü o örgütle uğraşmak olan belirli sayıda poliste merkezileşmiştir. Başka görevden arındırılmış olan tim tipi bu teşkilat tüm mesai saatlerini o örgüte ayıracak kadar rahatlatılmış, böylece örgüte karşı oldukça sistemli, planlı, uzun vadeli ve süratli çalışabilen bir yapıya kavuşturulmuştur. Daha somutlarsak bu şu demektir: Diyelim ki İstanbul şehrinde bizim belli sayıdaki kadromuz nasıl sabah kalkıp gece yarılarına kadar örgütsel görevler peşinde koşturuyorsa, karşı timin 8-10 elemanı da 24 saat değilse bile, sabahtan akşam mesai bitimine kadar profesyonelce bizle uğraşmaktadır. Timin sadece operasyon günlerinde bizimle uğraştığını düşünmek yanıltıcı olur.

Şüphesiz herhangi bir devlet memurundan daha hevesli ve canla başla görev yapmayacaklardır. Ama neticede günde 8 saat mesai boyunca bu adamların işi biziz. Bu faaliyet, operasyon sonrası dönem boyunca belirli bir plan doğrultusunda takipler, bilgi toplama, bilgileri değerlendirme ve yeni bir operasyonu hazırlamak şeklinde gelişen rutin bir faaliyettir.

Ayrıca anti-terör şube adını alan eski siyasi şubenin timlerinin yanısıra, yine anti-terör şubeye bağlı bölge karakollarına kadar indirilen birimler mevcuttur. Muhtemelen bir bölge karakolundaki anti-teröre bağlı grup o bölgedeki

tüm devrimci örgütlerin faaliyetleriyle ilgilenmektedir.

Keza, anti-terör şube, istihbarat şubeyle işbirliği içerisinde çalışmaktadır. İstihbarat şubenin de bölge karakolunda kendine bağlı sivil bir grubu vardır. Son yıllarda ücra gecekondu bölgelerinde bile istihbarat şubeye bağlı sivil araçların aleni olarak devriye gezdiği, yörede oturan herkesin bildiği bir gerçektir.

Bu yerel anti-terör ve istihbarat şube grupları, timler gibi takip ve istihbaratla, ani müdahale durumları ortaya çıktığında ise operasyon yürütmekle görevlidirler.

Örgüte karşı örgüt anlayışıyla bize karşı organize olmuş bu özel teşkilatın telsiz, araç-gereç, silah vs. bakımından hiçbir sıkıntısı olmadığı, muhtarlardan apartman yöneticilerine ve yerel işbirlikçilere kadar bir sürü unsuru ve her tür devlet olanağını kullandığı da düşünülürse bu organizasyonu ciddiye almamazlık edemeyiz.

Devrimci örgütlere karşı mücadelede polisin başlıca yöntemi takip ve işkencedir. Başka örgütlerin ve bizlerin yaşadığı operasyonlara baktığımızda, takibin giderek yenilen darbelerde daha fazla rol oynamaya başladığı anlaşılıyor.

Polis 1981-82'lerdeki gibi bir operasyonda ulaşabildiği herkesi toplama ve "kökünü kazıma" mantığını terketmiştir. Devrimci mücadelenin ve örgütlerin kökünü kazımanın mümkün olmadığı görülmüş ve onun yerine örgütleri denetim ve takip altında tutup zayıf bırakma; her operasyonda bazılarını almayıp ilerisi için takip kanalları bırakma politikasına yönelmiştir. Takibi salt göz mesafesinden izleme şeklinde değil, haber alma ve telefon dinlemeyi de içeren daha geniş çaplı bir faaliyet olarak düşünmemiz gerekir.

Haber alma (istihbarat) çalışmasında ilk akla gelen, örgütün yayınlarının okunup değerlendirilmesidir. Polisin

örgüt yayınlarını ne kadar ciddi değerlendirebildiği ayrı bir konu ancak böyle bir çalışması olduğu kesindir. Bunun yanısıra legal alandaki miting, gösteri, dernek vb. faaliyetlerden toplanan bilgiler, yazılama, korsan gösteri vb. eylemler hakkında toplanan bilgiler de, örgütün hangi yörelerde ve ne tür çalışmalarda yoğunlaştığı hakkında genel bir fikir verir. Haber almanın daha özel ve ve en tehlikeli biçimi ise, ileride de ele alacağımız işbirliği, ajanlaştırma ve sızma vasıtasıyla doğrudan doğruya örgütün içinden bilgi toplamadır. Sızmanın bir başka amacı da, kuşkusuz provokasyondur. (Polisin istediği yönde örgütü yönlendirme, kışkırtma vb.)

Polisle örgüt arasında bir mukayese yapılacak olursa maddesel bakımdan polis tartışmasız bir üstünlüğe sahiptir. Bunun yanısıra onlar bizim hakkımızda, bizim onlar hakkında bildiğimizden daha fazla şey bilmektedir. İletişim ve haberleşme hızları çok daha yüksektir. Bizden çok daha fazla hareketlidirler. Dolayısıyla daha süratlidirler. Komuta kontrolü de ne yazık ki, çoğu zaman devrimci örgütlerden daha güçlüdür.

Düşmanın bu avantajları karşısında bizim esas üstünlüğümüz ise sahip olduğumuz devrimci iradedir. Polisin hiçbir üstün tarafı, devrimci iradenin sergileyeceği direnci, yaratıcılığı ve fedakârlığı yenecek güçte değildir. Düşmanın yıldırıcı takibi ve işkencesine rağmen boyun eğmeyen, mücadele kararlılığı devrimci iradenin bir ürünüdür. İşkencede sır vermeme devrimci iradenin bir sonucudur. Onun geliştirdiği en olmadık yöntemler karşısında yeni yöntemler bulup uygulama yaratıcılığı yine devrimci iradenin ürünüdür. Bir tarafta alacağı maaştan başka şey düşünmeyen lümpen, inançsız bir terör grubu, öte tarafta ise yaratıcı, geliştirici bir devrimci irade... Devrimci iradenin geliştireceği direnç, kurnazlık hile ve

taktikler karşısında en üstün teknoloji bile çaresiz kalmaya mahkumdur.

Ancak başta belirttiğimiz gibi, bu, "biz devrimciyiz, polis bize birşey yapamaz" gibisinden üstünkörü bir kolaycılığa düşmek değildir. Devrimci irade ancak kendisini, polise karşı profesyonelce mücadele etmenin taktik ustalığında, yaratıcı yöntemlerde ve tedbirlerde somutlarsa örgütsel güvenliği sağlar. Polisi yok sayan, güvenlik sorunlarına üstünkörü yaklaşan tedbirsiz bir devrimci coşkunun ise, hile, kurnazlık ve tedbire dayalı böylesi bir taktikler savaşında tek başına yeterli olması düşünülemez.

SİYASİ POLİSE KARŞI MÜCADELEDE TEMEL HUSUSLAR

Güvenlik sorunlarına yaklaşırken mantığımız ne olmalıdır?

Düşmanın bağrında ve onun belirlediği koşullarda ona karşı mücadele ediyoruz. Elimizdeki bütün maddi ve insani olanaklar, gerçekte bu düzenden kopartılmış ve ona karşı çevrilmiş olanaklardır.

İnsan malzemesinden diğer olanaklarınıza kadar örgütün tüm varlığı, bize düşman olan bu toplumsal ilişkiler altında bu toplumdan elde edildiği halde ona karşıt, aykırı bir unsur olarak düzenin bağrında yaşamını nasıl sürdürebiliyor? Başlıbaşına bu olgu kuşkusuz çekici değil midir? Nasıl oluyor da kanlı bıçaklı olduğumuz, karşılıklı bir ölüm kalım savaşı verdiğimiz düşmanla içiçe, onun belirlediği bir toplumsal yaşamın içerisinde var olabiliyoruz? Bizimle başedecek gücü mü yok? Biz mi ona fırsat vermiyoruz, yoksa bizi ciddiye mi almıyor? Ciddiye almıyorsa bir terslik yok mu bu işte? Bize düşman olan bu toplumun şu fertleri niye bizim saflarda? Şu veya bu olanakları nasıl bu kadar kolay elde ettik? Kullandığımız olanakların pek çoğu para-pul, araç-gereç, ev-bark, yol, posta, telefon hepsi aslında düşmanın elindeki olanaklar değil miydi? Düşmanın minderinde bu olanakları ona karşı ne kadar rahat kullanabiliriz? Bu haklı sorular bizi her olanağa şüpheyle yaklaşmaya götürür. Bu şüphenin mantıklı nedenleri vardır. Yeminli düşmanı olduğu bu düzenin bağrından hiçbir devrim gücü kolay kolay kendin-

den emin olamaz; kolay kolay kendini güvenlik içinden sayamaz. Herşeyden, elde ettiği her olanaktan, devrim saflarına katılan insanlardan bile kuşkulanmaya hakkı vardır. Bunlar gerçekten devrimin bileğinin hakkıyla hakettiği ve kendine malettiği bağımsız imkanları mıdır; yoksa aslında düşmanın denetimi altındaki olanakları mıdır? Güvenlik sorunlarına doğru yaklaşımın temelinde bu kuşkuculuk yer alır.

Pekiyi bu kuşkuculuk bizi elden ayaktan düşürüp pısırıklaştırmaz mı? Hayır. Eğer daha işin başında düşmanın kudretini ve buna karşılık devrimin gelişme imkanlarını gerçekçi değerlendirmişsek ve tüm zorluklarını bilerek bu yola koyulmuşsak, güvenlik sorunu artık devrimci yaşamımızın doğal bir parçası haline gelmiş demektir. Savaşın gerekli kıldığı kuralları kendimize koyarız ve kuralları işleterek, savaşın kurallarına göre yaşayarak güvenlik problemini asgari seviyeye düşürürüz. Düşmanın gücünü, taktiklerini doğru değerlendirip uygun kuralları belirlemişsek artık yiyeceğimiz hiç bir darbe hesapta olmayan ve bizi şaşırtıp geriletecek darbeler olamaz.

Bütün bunlara rağmen bilmeden verdiğimiz açıklar olacaktır. Bu açıkları değerlendiren düşman zaman zaman örgütü alabora edecek saldırılara girişecektir. Bu da mücadelenin kaçınılmaz bir gerçeğidir.

Öyleyse öbür siyasal ölçüleri bir tarafa koyarsak, profesyonel devrimci kadrolarda aranacak niteliklerin başında yüksek bir cesaret, sinir sağlamlığı, soğukkanlılık gelir. Mücadelenin her an yarattığı gerilimi kaldıracak kadar sinirleri sağlam olmayan, beklenmedik olumsuzluklar karşısında soğukkanlılığını yitirip cesareti kırılan, bocalayıp çözümsüz kalan kadroların bu yükü taşıması zordur.

Kuşkusuz bu nitelikler hiç kimseye doğuştan bahşe-

dilmemiştir. Mücadele yaşamının kendisi ve sistemli bir eğitim, devrimin önünü çekecek kadroları yetiştirecek ve yetkinleştirecektir. Sorun bir bütün olarak örgütün ve tek tek militanların kendi deneylerinden sonuçlar çıkartmasını bilmesi, mücadele yöntemlerini kavraması, kurallı yaşaması ve polise karşı taktik yaratıcılıklarını yükseltmesidir.

Güvenlik sorunu örgütün daimi meselelerinden biridir ve öyle kalacaktır. Yaşanan operasyonlar, emniyet deneyleri, ajan-provokatör girişimleri, polisin yöntemleri, başka örgütlerin deneyleri sistemli olarak değerlendirilmeli ve karşı yöntemlerin geliştirilmesi daimi bir eğitim konusu haline getirilmelidir.

Bu noktada kendi tecrübelerimizi ciddiye almak ve ondan azami yararlanmak zorundayız. Tecrübe biriktirmek ve bunları çözümlemekte tüm devrimci örgütlerin ve bizim de yetersizliğimiz ortadadır.

Karşı taraf ise kendi deneylerini biriktirip ondan gerekli sonuçları çıkartmakta ve yeni kadrolarına aktarmakta ustadır. Devrimci harekette ise hem her örgütün tecrübesi kendisiyle sınırlıdır, bu konuda bir deney aktarımı yoktur, hem de münferit her örgütün tecrübeleri pek birikmemekte ve yeni kuşaklara yeterince aktarılmamaktadır. Gerek yazılı, gerekse sözlü deney aktarımı ve bunların çözümlenmesi, her birimin sürekli eğitim konularından birisi olmalıdır.

Ne var ki, örgütsel ilişkileri ve örgütlenmemezin yapısını mücadelenin karakterine uyduramamışsak, ne en soğukkanlı, dirençli ve becerikli kadrolar, ne de en iyi eğitim polise karşı koyabilmemize yetmez. Asıl sorun, örgütsel yapının, ilişkilerin doğru düzenlenmesinden ve kurallarına uygun yürümesinden geçer.

Azami örgütsel güvenliğe ulaşmanın birinci şartı, örgütün tümü üzerinde kesin bir merkezi hakimiyetin,

sürekli bir merkezi denetimin olmasıdır. Yerel örgütlerin gerekli politik ve askeri inisiyatife sahip kılınması, bununla çelişmez. Merkez, kadrolar ve birimler üzerinde kesin bir bilgi ve denetime sahip olmalı, örgütsel yaşamı, örgütün eylemliliğini yönlendirmeli ve örgütte gelişen tüm olayları yakından izleyebilecek durumda olmalıdır. Merkezi denetimin zayıflığı halinde bilgi akışının yavaş ve eksik oluşu nedeniyle örgüt güvenliğini tehdit eden durumları önceden görmek mümkün olmaz. Talimatları süratli biçimde iletip icra ettirmenin gerekli araç ve yöntemlerini geliştirememişsek, operasyon durumlarında erken uyarı ve müdahale şansımız da kalmaz.

Örgütsel yapılanmamız saldırı, savunma, operasyon gibi polisle mücadelede hızla değişen koşullara uygun bir esnekliğe sahip olmalıdır. Bürokratik düzenlilikteki örgütsel ilişkiler, sabit kurumlaşmalar, ilk bakışta oturmuş, kökleşmiş bir örgüt imajı verir ancak bu bizi kandırır. Sonuçta savaşın koşullarına hiç uymayan, hantal bir yapı karşımıza çıkartır. Kendi yarattığımız böyle bir yapı, polisle mücadelenin gerektirdiği değişiklikleri ve düzenlemeleri de süratle gerçekleştirmemizi engelleyecektir. Saldırı sinyallerini aldığımız halde biz polisten önce kendimize müdahale edemiyorsak, bürokratik kuralları aşıp kimi ilişkilerimizi iptal ederek süratle yenilerini kuramıyorsak, mevzilenmemizi değiştiremiyorsak, sözümona oluşturduğumuz kurumlaşmalardan veya birkaç kontaktan vazgeçemiyorsak, kısacası olağanüstü durumlarda kendimizde gerekli örgütsel altüstlükleri gerçekleştiremiyorsak, polis bizden önce bizi altüst etmeyi başaracaktır. Örgütteki akışkanlık ve değişkenlik aynı zamanda polisin organik yapımızı, kadroların görev ve sorumluluklarını, alanları ve ilişkileri çözmesini de zorlaştırır. Böylesi bir örgütlenme elbette buna uygun kadrolarla yaratılır. Bulunduğu alan-

dan, ilişkilerden kolay kopamayan, yaşamında ani değişikliklere hazır ve cesaretli olmayan, hareketli ve değişken bir devrimci yaşama gelemeyen, inisiyatifi zayıf kadrolar mücadelenin bütün kesitlerinde olduğu gibi polis saldırıları karşısında da şaşkın ve çaresiz kalacaktır.

Günlük rutin devrimci pratik içinde boğulma ve dar pratikçiliğe düşme, başka bakımlardan gelişmeyi engellediği kadar, örgütsel güvenliği de tehdit eder. Günlük koşuşturmaya kendini kaptırıp neyi ne için yaptığını unutan, ilerisini gerisini hesap etmeden işler içinde boğulan, işlerin peşinden sürüklenen birisi, artık işleri yönetemiyordur, işler onu yönetir hale gelmiştir. Bu durumdaki birisi zaman zaman kendi alanında tehlikeye açık çeşitli noktalar görse bile, bir türlü işlere gereken müdahaleyi yapamaz. Açıklar giderek büyür. Günü kurtarmaya çabalayan böylesi bir faaliyet artık gidişata teslim olmuştur. İşler yolunda gittiği müddetçe güvenlik sorununa daha çok boşverir, halinden memnundur. Ancak hiç beklemediği saldırı geldiğinde içine düşeceği bocalama da o kadar fazla olacaktır.

Başlıca güvencemiz, örgütsel ilişkilerin kurallarla yürümesidir. Yani kimin kimle irtibatının olacağı ve irtibatın nasıl sağlanacağı bellidir. Bunun dışındaki her türlü ilişki kural dışıdır. Kurallı ilişki, saldırının genişlemesini engellediği gibi, saldırıyı çözümleyip ona göre tedbir almayı da mümkün kılar. Her türlü kural dışı irtibatın yaşandığı bir ortamda gelişen bir operasyonun nereden başladığını, nereye gideceğini kestirmek imkansızdır. Bu, bizi polis karşısında tam anlamıyla çaresiz bir duruma düşürür. Kurallı ilişkilerin dışına çıkmaya yatkın, laçka tiplerin devrimciler örgütünde yeri olamaz. Sudan gerekçelerle bu tür ilişkiler geliştirecek tipler ancak açık alan çalışmasında taraftarımız olabilirler. Kural dışı ilişkiler

kurmanın başlıca gerekçesi, herhangi bir birimin veya militanın bağının kopması, normal kanallardan ulaşılması gecikecek ani ve zorunlu bir haberin ulaştırılması gibi şeylerdir. Ki, bu gerekçeler de ortadan kaldırılmak zorundadır. Bağ kopukluğunun sebebini öğrenmek üzere derhal haber almanın ve irtibatı tekrar kurmanın yolu vardır.

Organlar ve kadrolar arasında yüzyüze görüşme, kurye, telefon, toplantı vb. her türden irtibatın yeterli bir gerekçesi olmak zorundadır. Kurallar çerçevesinde olsa bile gereksiz yere buluşmalar, toplantılar, telefonlaşmalar yapılamaz. Basit sıradan ihtiyaçlar için randevulaşılamaz veya "bir toplanalım bakalım, konuşacak birşeyler nasıl olsa çıkar" anlayışıyla toplantı düzenlenemez. Örgütsel kontakları azaltmanın asıl çözümü, her birim, hatta her kadronun sık sık başka birim ve kadrolarla irtibat kurma ihtiyacını azaltmak, onu mümkün olduğunca kendine yeterli hale getirmek ve mümkün olduğunca çok yönlü geliştirmektir. Ayrıca sözümona düzen disiplin adına yapılan periyodik toplantı, periyodik randevu gibi şekilciliklerden uzaklaşılmalıdır.

Açık alan çalışması yürüten kadro ve organlarla gizli birim ve kadroların bağlantısı bugün hemen her örgüt gibi bizim de en hassas noktamız sayılır. Legal militan ve kurumlarla bağlantılar hâlâ polisin takip başlatmak için yöneldiği ilk hedef olmaktadır. İlgili kişiler dışında kimsenin bu tür kontaklar kuramayacağı sözümona bilindiği halde, gerek bizde gerekse başka örgütlerde bu tür kontaklar hâlâ takip nedeni olabilmektedir. Ayrıntılara girmeden kural olarak şu kadarı bilinmelidir. Legal alan çalışmalarıyla gizli örgüt arası bağlantıları her bölgede sadece bir kişi önceden düşünülmüş uygun yöntemlerle sürdürmeli ve bu kontaklar sık kurulmamalıdır. Legal çalışma yürütenler, belirlenen politikaları iyi hazmetmiş olmalı ve bu

çerçevede kendi alanlarında alabildiğine inisiyatif sahibi olabilmelidirler.

Liberalizm, örgüt güvenliğinin de baş düşmanıdır. Laçkalık, keyfilik, sorumsuzluk, işgüzarlık, duyarsızlık gibi olumsuzluklar, kurallı ilişkilerin altüst olmasına, kuralsızlığın yaygınlaşıp olağanlaşmasına, gereksiz bilgilerin kontrolsüz biçimde yayılmasına neden olur. Güvenliği tehdit eden hiçbir liberalliğe örgüt içinde müsamaha edilemez. En ağır yaptırımlar uygulamaktan çekinilmemelidir. Kendi tarihimizden çıkardığımız bir dersi kaydetmekte yarar var. Güvenlik sorununa gösterilen duyarsızlık, sorumsuzluk ve boşvermişlik TKP(B)'nin 1986 sonrası hayatında devrimcilik adına neredeyse resmi bir politika haline gelmiş ve sonuçta arka arkaya gelen ve nedenine kafa yorulmayan operasyonlar, varolan örgütsel aygıtı bir noktadan sonra eleğe çevirmiş, güvenliği azaltmıştır. İşler bu noktaya varıp içinden çıkılmaz bir hâl aldığında birçok insan "battı balık yan gider" anlayışıyla güvenliği hepten boşlayıp dar pratikçiliğe daha çok gömülerek kendini rahatlamak istemiştir. Böylesi bir yaklaşım teslimiyettir, pratik anlamıyla düşmana boyun eğmektir. Sonucu da kaçınılmaz olarak örgütsel aygıtın tasfiyesidir.

Bir başka nokta da, örgüt içinde gereksiz görev değişikliklerine fırsat verilmemesidir. Bir alanda bir kişiyi istihdam etmeden önce iyi düşünülmeli, sonradan değiştirileceği besbelli isabetsiz istihdamlardan kaçınılmalıdır. Her görev değişikliğinde, yeni bir göreve gönderilen kişi eski alanının bilgilerini de beraberinde taşıyacaktır.

Son olarak, örgütün güvenlik açısından durumu zaman zaman bölgesel ve merkezi düzeyde sorumlu komitelerce gözden geçirilmeli, kaydedilen her örgütsel gelişme bir de güvenlik açısından değerlendirilmeli, gereken tedbirler varsa alınmalıdır.

Bundan sonra sıralayacağımız tedbirlerin hepsi, ancak ve ancak örgütte yukarıda bahsettiğimiz yapılanma ve kurallı ilişkiler hakim kılınabildiyse işe yarar. Kuralsız ilişkilerin ve liberalliğin hüküm sürdüğü, merkezi denetimin zayıf olduğu bir yapıda tek tek kadrolar kendi yaşamlarında istedikleri kadar uyanık ve polise karşı ustalık sahibi olsunlar, onların dikkati ve tedbirliliği hiç bir şeyi kurtarmaya yetmez. Örgütsel yapı, ve ilişkiler güvenlik sorunu gözönüne alınarak oluşturulmadıktan sonra, tek tek bireyler gizlilik, kamuflaj, takip, atlatma tekniklerinin feriştahı olsalar dikkat ve gerilim yüklü günlük yaşamın yorgunluğu onları da zaman zaman doğal olarak hatalara sürükleyecektir. Bu nedenle güvenlik sorunu hiç bir zaman kadroların bireysel becerisine terkedilemez. Gerçek çözüm örgütsel kuralların konulması ve tavizsiz uygulanmasıdır. Ancak o zaman bireysel ustalık, kuralların sağladığı güvenliği pekiştiren bir unsur olabilir.

TAKİP

Takip, uzunca bir süredir polis operasyonlarının başlıca sebebini oluşturmaktadır.

Takibin bir politika olarak benimsenmesinin uzun vadedeki amacı, devrimci örgütleri sürekli bir denetim altında tutmaktır. Çünkü devlet, solu imha ve kökünü kazıma politikasının uzun vadede hiç bir başarı şansı olmadığını görmüştür. Türkiye'de devrimci örgütler hiç bir zaman ortadan kaldırılamaz. Türkiye kapitalizminin ve toplumun derin yapısal çelişkileri imha edilen örgütlerin yerine onların devamı olan yenilerini üretmektedir. Ama çeşitli metodlarla örgütler kontrol altına alınıp etkisiz kılınabilirler. Düşman bu kontrolü giderek yönlendirme boyutuna kadar yükseltmek ister. Çünkü ortadan kaldırmak gibi başarısı imkansız bir politika yerine, kendi kontrolü altında yasadışı grupların varlığını kabul etmek ve iyice toplumdan tecrit edip etkisizleştirdiği bu tür bir solu kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak çok daha fazla işine gelir. Sistemli bir takibi, giderek sızma vb. öteki yöntemlerle tamamlayarak bu amacına ulaşmak ister. Dolayısıyla denetim ağlarını parçalayamayan bir örgüt ne yaparsa yapsın son tahlilde devrime değil, düşmana hizmet eder hale gelir.

Takip basite alınmamalıdır. Ciddi bir takibi kalabalık şehir yaşamında farketmek kolay değildir. Dikkat ve uyanıklık ister. Ancak yukarıda bahsettiğimiz gibi takiple başa çıkmaya bu da yetmez. Hem de belirli bir mantığa dayanmayan dikkat ve kuşku, bizi her an herşeyden

şüphelenmeye sevkeder. Mantıki bir temele dayanmayan şüpheler ise bireyleri iş yapamaz duruma düşürür, hatta manyaklaştırır. Demek ki, sadece kişilerin dikkati ve atlatma becerisiyle takibe karşı koyamayız. Esas olan güvensizlik içeren alan ve ilişkilerin önceden tesbit edilmiş olması ve buralarla ilişkilerin kurallarına uygun yürütülmesi, bu bağlantılarda takibe karşı dikkat gösterilmesidir.

Takibin kaynağı nedir? İlk kaynağı şüphesiz polisin bildiği kişi, ev veya kurumlardır. Bunlardan bazıları legal, açık faaliyet dolayısıyla bizim açığa çıkardığımız kadro ve yerlerdir. Veya gözaltına alınmış, yatmış çıkmış insanlarımızdır. İkinci kaynağı ise polis sorgularından ele geçen bilgilerdir.

Legal faaliyetten ve tutuklanıp bırakılmalardan dolayı riziko taşıyan ilişkiler meçhul değildir. Gizli birimlerin bu kadro ve birimlerle ilişkisi mümkünse tek, değilse en az sayıda kanaldan yürütülmek zorundadır. Bu alanlara işi olmayanların bulaşması mutlak biçimde yasaktır ve suçtur. Bunu yapan, örgütü ve yoldaşlarını tehlikeye attığını bilmelidir. Bu alanlarla ilişkilere kesin bir sınırlama getirildikten sonra iş, sözkonusu kontağı sağlayan kadroların takibine karşı dikkatine ve ustalığına havale edilebilir.

Takibin ikinci kaynağı ise polis sorgularından ele geçen bilgilerdir. Bu bilgiler kesin surette örgüt tarafından bilinmek ve değerlendirilmek zorundadır. Mahkeme dosyalarına yansıtılmayan kimi önemli-önemsiz bilgileri polis, takipte çıkış noktası olarak kullanacaktır. Bu nedenle polise düşen her militan veya taraftar kendi sorgusunu en ince ayrıntısına kadar örgüte ulaştırmakla yükümlüdür. Gerek dosyalar gerekse sorgu raporları derhal değerlendirilmeli ve güvenliği tehlikeye düşmüş, takibe uğrayacak yer ve kişiler belirlenmeli, gereken tedbirler alınmalıdır. Bu tür ilişkiler ustaca yöntemlerle, yer, şehir, konum

değiştirerek takip alanından kurtarılmalı; değilse, gizli örgütle doğrudan bağları kesilerek açık faaliyete yöneltilmeli, bağlantıları da ona göre yeniden düzenlenmelidir. Bu kadrolar artık tıpkı legal alandakiler gibi her an yakalanacağını bildiğimiz insanlardır. Takip alanından çıkartamadığımız halde gizli birimlerin bu insanlarla kontak mecburiyeti doğduysa, o kontaklardan her seferinde tehlike bulaşabileceği bilinmeli ve ona göre dikkatle yürütülmelidir.

Demek ki, takibe karşı dikkat, esas olarak yukarıda sözünü ettiğimiz kontaklarda önem taşır. Bu kontakları sürdürenlerle onlarla bağlantı içinde olanlar, her irtibattan önce ve sonra takip yeyip yemediklerini kontrol etmelidirler. Takibe girmesi en muhtemel olanlar onlardır. Sair zamanlarda öteki kadrolar takip şüphesine düştüklerinde mantiken herhangi bir kanaldan kendilerine takip bulaşıp bulaşmayacağını düşünmelidirler. Konumları ve ilişkileri dolayısıyla takibe girmesi sözkonusu olmayan insanların şüphelerinin mantıki bir nedeni olamaz, büyük bir ihtimalle boş bir şüphedir. Yine de hiç kimsenin dolaylı olarak takibe bulaşması ihtimal dışı değildir. Dolayısıyla her şüpheyi ciddiye almak gerekir.

Gizli kadrolarla, polise açık çalışan kadroların takip meselesine yaklaşımları da farklı olmak zorundadır. Yeriyurdu polis tarafından bilinen, örneğin legal alan kadroları her an takip altında olduklarını farzetmelidirler. Onlar takibe girmemek, takiptelerse atlatmak için hiç bir çaba içine girmezler. Çünkü içinde yer aldığı tüm ilişkiler zaten açık ve legal ilişkilerdir. Yine de sıradan bir dikkatle bile ne zaman, nasıl takip yediklerini farkedebilirler. Bu tür durumları, sorumlularına iletmekle yetinmelidirler. Esas sorun, legal alandaki takibin gizli örgüte bulaşmasını önlemektir. Dolayısıyla legal alanlar gizli örgüt birimlerinin

kontağını sağlayan legal alan kadrolarının her alandan takip bulaşıp bulaşmaması tamamıyla irtibatı sağlayan kadroların dikkat ve becerisine bağlıdır. Görüldüğü gibi polise açık çalışan kadrolar arasında takibe karşı hassas olması gerekenler, sadece bağlantı elemanlarıdır.

Örgütün yasadışı ve gizli yapısında çalışan birimler ise takip sorununda her zaman hassas olma zorundadır. Ancak bunlar arasında da öncelikle dikkatli olması gerekenler, rizikolu ilişkileri sürdürmekle görevli olanlardır. Çünkü takibi ilk alacak olan ve gizli örgütün başka unsurlarına, bulaştıracak olanlar onlardır.

Kendi kendisini bütünüyle örgütleyebilmiş bir hareket takibe karşı da örgütün kontrolüne sahiptir. Örgütsüzlüğün, başıboşluğun olduğu bir yapı ise takibe karşı da kendisini zor korur. Bağı kopuk, denetim dışı kalmış unsurların ne zaman nereden tehlike taşıyacağını bilmek mümkün değildir. İç denetime sahip bir yapının kendi dışından takip alacağı kaynaklardan iki tanesi üzerinde duralım. Bunlardan birisi yakından denetleyip izleyemediğimiz solcu sempatizan unsurlardır. Çeşitli örgütlere kenarından bulaşmış, örgütsüz, ancak aktif bir çok genç unsurla mahalli ilişkilerde karşılaşmak mümkündür. Bunları örgütlenmeye ve mücadeleye çekmek için çaba sarfederken; yakından denetleyemediğimiz sürece güvenlik açısından dikkat göstermeliyiz. Bize dışardan takip bulaştırabilecek kaynaklardan ikincisi ise çeşitli vesilelerle dost devrimci örgütlerden kontak kurduğumuz devrimcilerdir. Elbette örgütlü oldukları için güvenlik açısından da ne yaptığını bilen insanlar olduğunu varsayarız. Ancak nihayetinde bizim kendi denetimimizin dışındadırlar. Başka örgütlerin güvenlik açısından durumlarını bilemeyiz, onlarla olan kontaklarımızda takip alıp almayacağımızı bilemeyiz. Bu bakımdan bu tür irtibatlardan sonra

mutlaka takip kontrolü yapılmalıdır. Kendimiz takipte olup başka bir örgüte bulaştırma ihtimalimiz de vardır. Böyle bir sonuç affedilmez bir zûl olur bizim açımızdan. Dolayısıyla dost örgütlerden insanlarla irtibat öncesinde de takip kontrolü yapmak devrimci sorumluluk gereğidir.

POLİSİN TAKİP METODLARI NELERDİR?

Bir kere takipten sadece göz mesafesinden yapılan izlemeyi anlamamak gerekir. Telefon irtibatlarını dinleyerek, çevredeki bir işbirlikçi veya muhbirden zaman zaman bizim hakkımızda bilgi alarak da uzaktan hareketlerimizi izlemeleri mümkündür. Sistemli bir takip sonucunda elde ettikleri ev, işyeri vb. yerleri basarak operasyon başlatırlar ve her operasyon sırasında mutlaka yeni operasyonlar için kimi takip kanallarını bırakırlar. Yani bir kısım insanları deşifre ettikleri halde almazlar. Hatta hiç bilmiyor gibi görünürler. Takip altına aldığı bir örgüte karşı operasyonu zamanlarken polis çeşitli faktörleri gözönüne alabilir. Ya bir eylemden hemen önce, eylemi önlemek üzere operasyon başlatır veya operasyon yapmak için bir eylemi bekler. Eylemi bekliyorsa, eylem sonrası yapacağı bir operasyonla "failleri nasıl hemen bulduğunu ve polisin ne kadar başarılı olduğunun" propogandasını yapmak istiyordur. Veya operasyon yapmak için mahkemede tutuklatacak yeterli hukuki delilleriyle birlikte yakalamak için eylemi bekliyor olabilir. Yahutta zaman zaman operasyonlar yaparak sadece örgütü güçten düşürmek planlarını aksatmak istiyordur. Ya da örgütün tümüne ve merkezi yapıya ulaşıncaya kadar operasyonu erteleyebilir. Amacı çok kapsamlı bir darbeyle örgütü kolay kolay ayağa kalkamayacak biçimde yıkmaktır. Deşifre olmuş bir devrimciyi taciz edici biçimde göstere göstere takip etmesinin amacı ise rahatsız etmek, yıldırmak ve pasifize etmek olabilir. Yeni bir sempatizanı ise sürekli bir takiple yıldırıp sonun-

da işbirliği teklif etmeyi düşünebilir. Kısacası takibin kısa vadede amaçları muhtelif olabilir. Şimdilik burada bizi ilgilendiren gizli kadroların uğrayacağı takip sorunudur.

Takibi etkisiz hale getirmek için öncelikle takibi farketmek ve emin olmak gerekir. Takibi atlatmak daha sonra gelir. Esas önemli olan ise takibi farkedebilmek ve emin olmaktır. Bundan sonra takibi atlatmanın şu veya bu yolu bulunabilir, bulunmasa bile her türlü örgütsel irtibatı keserek takibi tıkamak mümkündür.

Küçük şehir veya kasabalarda takibi anlamak kolaydır. Büyük şehir yaşamında ise farketmek için özel bir dikkat sarfetmek gerekir. Kritik bir randevu esnasında çevrede gördüğünüz tiplere veya araçlara aynı gün başka bir yerde rastlamışsak duyargalarımız derhal çalışmaya başlamalıdır. Bizi de görünteleyecek şekilde fotoğraf çeken tipler dikkatimizi çekmelidir. Oturduğumuz bir kahveden veya parktan kalkarken, beklediğimiz herhangi bir yerden uzaklaşırken bizimle beraber hareketlenen kişiler dikkatimizi çekmelidir. Etrafımızda belirli bir mesafeden işaretleşen tipler dikkatimizi çekmelidir. Belediye otobüsünden bizle birlikte inen ve görüş mesafesinden bizimle aynı istikamete yürüyen tipler, indiğimiz otobüs durağında peşimiz sıra duran ve adam indiren sivil araçlar...

Böylesi olaylara şehir yaşamında çok sık rastlarız. Dolayısıyla bizi tedirgin etmemeli, ama dikkatimizden de kaçmamalıdır.

Her zaman soğukkanlı olmak, takibi anlamak için şarttır. Ardarda gördüğü her kişiyi, etrafında dolaşan her aracı kendisiyle ilgili zannedip heyecanlanan birisi doğal olarak dikkatini yoğunlaştıramaz. Aksine dikkati daha çok dağılabilir, gördüğü başka şeyleri de takiple ilgili sanabilir ve bilinçsizce bir an evvel süratle ordan uzaklaşmak ister.

Aslında takip olup olmadığı belli değildir. Araçla veya kalabalıklara dalıp yürüyerek süratle bölgeden uzaklaşır, bir ara etrafına bakar, bir şey yoktur, biraz sonra iyice rahatlar. Tamam takip yoktur! Önce boşuna şüphelendim diye düşünür, sonra takip olduğunu, ama atlattığına kanaat getirir. Yine de ikirciklidir, takip var mıydı, yok muydu? Sonuçta, ya yoldaşlarına bu konuda hiç bir şey söylemez, ya da her ihtimale karşı söylemeliyim, diye düşünür; herhalde takip edildim, ama emin değilim" diye durumu anlatır.

Bu tür bir olayda ne takip olup olmadığı bellidir, ne de varsa atlatıp atlatamadığı. Bu panikçi, amatör arkadaş emin olmadığı, şüphesini anlatarak yoldaşlarını da çözümsüz bir şüpheye sevketmekten başka şey yapmamış olur.

Şüphesini anlatmazsa bu sefer kendini yer bitirir, acaba söylememekle yanlış mı yapıyorum diye... Şüphesinde netleşmek için daha dikkatli olmaya karar verir. Ama daha dikkatli oldukça daha fazla şeyden şüphelenmeye başlar. Bir noktadan sonra netleşmemiş şüpheler ya onun ruhsal durumunu etkilemeye ve verimini düşürmeye başlar; ya da işin içinden çıkamaz olur, en iyisi böyle şeylerle hiç uğraşmamak diye düşünmeye başlar. Tamamen vurdumduymazlığa vurup günlük koşuşturmasına devam eder.

Amatör, soğukkanlı olamayan, tecrübesiz bir devrimci takip için iyi bir malzemedir. Atlatmakta çekeceği zorluk bir tarafa, o, takibi farketmekten de acizdir.

Oysa ciddi bir takip, emin olunmadan ve atlatmak için planlı hareket edilmeden atlatılamaz. Çoğu zaman şöyle sözlerle karşılaşırız: "Bazı şeylerden şüphelendim, ama o kadar çok dolaştım ki, muhakkak atlatmışımdır." Kendini kandırmaktır bu. Aslında ya şüphesi boşunadır, takip yememiştir, ya da eğer yemişse atlatamamıştır.

Çünkü kimlerin nasıl takip ettiğini tam anlayamamış birisi, çok gezip çok dolaşmakla, o araçtan inip ötekine binmekle takip atlatamaz.

Takip denilince genellikle, nereye gidersek oraya peşimiz sıra yürüyen bir tip akla gelir. Dolayısıyla arada bir arkaya dönüp bakmakla kolaylıkla farkedileceği zannedilir. Oysa hiçbir ciddi takip tek bir takipçiyle ve yaya yapılmaz. Birden fazla araç ve bu araçları dolduracak sayıda takip personeli vardır. Yaya takipçiler, şehir kalabalığında önümüzden, arkamızdan, karşı kaldırımdan göz mesafesi içinde izlerken, araçlar da bulunduğumuz güzergahta ileri-geri gidip gelerek veya yakın bir mesafede park ederek takibe katılırlar. Değişik noktalardan takibi sürdürenler zaman zaman yer değiştirirler, öndeki arkaya, arkadaki öne, araçtakiler dışarıya, dışardakiler araca geçebilirler. Bu nedenle bir iki kişiden huylanıp bilahare onları gözden kaybetmemiz, takip olmadığı veya varsa atlattığımız anlamına gelmez .

Bizim yaya, takipçilerin ise motorize olması ve araçlarla yayaların arasındaki telsiz bağlantısı, onları bir hayli avantajlı kılmaktadır. Bu sayede, bir sokağa girip onları birkaç dakika içinde gözden kaybedebildiğimiz halde bir parsel ötede bizi tekrar bulmaları mümkün olabilmektedir.

Takipçilerin fizik görünüşüyle ilgili birşey söylenemez. Polis olabilecek yaşta, kör, topal olmayan, yani bizi izleyecek kadar sağlıklı herkes takipçi olabilir. Her muhitte giyilebilen ortalama "vatandaş" kıyafetine sahiptirler. Bazen işsiz bir genç, dindar bir esnaf vatandaş, bazen de haylaz bir üniversiteli görünümünde olabilirler. Çoğunlukla yerli otomobil, kimi zaman sivil münibüsler kullandıklarını söyleyebiliriz. Telsiz antenlerini ayırtetmek kolay değildir, çünkü genel olarak aracın içindedir.

Takipten emin olmadıkça atlattığından da emin

olmayacaksındır. Bu bakımdan takibi anlamak ilk iştir.

Emin olabilmenin ilk şartı, takip kontrolü için biraz zaman ayırmaktır. Basit bir kuşkuya kapıldığımızda hemen oradan ayrılmakla hiçbir şey kazanamayız. Tersine kuşkumuzu netleştirmek için beklemek, olağan hareketlerle aynı mıntıkada hareket etmek ve kuşkulandığımız kişi ve araçların hareketlerini bir süre izlemek gerekir. Hâlâ netleşemediysek yine doğal hareketlerle mıntıka değiştirmek, tenha sokaklarda dolaşmak, dükkanlara girip çıkmak, "u" dönüşleri yapmak, takipçi olduğundan şüphelendiğimiz şahısları iyice yakınımıza alıp kimi geçit ve pasajlara girmek üst katlarda bir kahve veya açık hava kafeteryasından binanın aşağısındaki sokağı gözlemek, vb. olağan davranışlar yaparak takip yiyip yemediğimizi netleştirebiliriz. Soğukkanlı ve planlı bir takip kontrolü kısa sürede, izlenip izlenmediğimizi anlamamızı sağlar.

Takipten emin olduğumuz takdirde, daha yoğun bir dikkatle, farkettiklerimizin dışında başka takipçi kişi ve araçları tanımak için, manevra yapmaya devam etmek gerekir. Madem artık takip kesindir, başka takipçileri tanımak ve sonra da atlatmak için hiç acele etmemize gerek yoktur. Çünkü nasıl olsa atlatmadıkça kaldığımız yere ve örgüt mekanlarına gitmeyeceğiz ve zaman bizim lehimizedir.

Tanımak için takipçilerle gözgöze gelmekten kaçınmakta fayda vardır. Çünkü birkaç kez gözgöze geldiğimizde onları farkettiğimizi anlayabilirler. Oysa durumu farkettiğimizi anlamamaları bizim işimize gelir. Zira uyandığımızı farkederlerse ya yöntem ve kişi değiştirirler, ya da çıkış noktaları neyse oradan başka bir sefer tekrar takibe almak üzere bu günlük takibi kesebilirler. Üstelik artık "uyandığımızı" biliyorlardır. Bundan sonra daha ince yöntemlerle daha dikkatli çalışacaklardır. Takipçilerin

giyimini, kuşamını, fizik görünüşünü iyi tanımak, onları uzak mesafeden ve kalabalık arasında seçebilmemizi kolaylaştıracaktır. Araçları tanımakta zorluk çekebiliriz. Çünkü aynı renkte pek çok yerli model otomobil etrafta dolaşıp durmaktadır. Takipçi araçların plakasını akılda tutmak bunun için iyi bir yoldur. (Elbette plaka sahtedir ama en azından o gün değiştiremezler.)

Takip yendiğinde hemen yakalanacağını düşünmen ve yakalanma psikolojisine girmen doğru değildir. Sana ulaşır ulaşmaz seni yakalamalarını ummaman gerekir. Eğer daha önce birkaç sefer takip atlattıysan, bu sefer elden kaçırmamak için belki yakalamak isterler. Ama genellikle takip, yakalamak için değil, tersine yakalamamak için yapılır. Yani seni hareketlerinde serbest bırakıp başka kişi ve örgüt mekanlarına takibi taşıman için izliyorlardır.

Dolayısıyla son derece rahat olabilirsin, iyi bir atlatma planı geliştirip uygulamak için çok zamanın var.

Takip esnasında bir yandan takibi kollarken bir yandan da iyi bir atlatma planı geliştirmek zor olabilir. En iyisi herhangi bir takip durumunda nasıl ve nerelerde atlatabileceğin konusunda önceden düşünülmüş bir plana sahip olmaktır. Herkes kendine göre böyle bir plan geliştirebilir. Şehirin en iyi bildiğin bölgelerinde karmaşık ve birbirine geçişli sokaklarda veya arkası başka sokağa açılan pasajlarda ani manevralarla bir anda takibi koparmak mümkün olabilir. Veya banliyö trenine binip iki istasyon arası trenin yavaşladığı bir yerde trenden atlayarak; yahutta aynı istikamette sivil otomobillerin hareket edemediği belediye otobüsleri için ayrılmış tek yönlü tahsisli yoldaki bir otobüse binip bir ara durakta inerek takip koparılabilir. (Sivil polis otoları tahsisli yola girebilse de, o otobüsün arkasından izlenip izlenmediğini görmen

mümkündür). Bindiğin otobüse takipçi alınamak kaydıyla E-5 gibi otobanlarda inip üst geçitten karşı yola atlayarak takipçi araçları etkisiz kılmak da mümkün olabilir.

Şurası da unutulmamalı ki, özel taksi tutmak, vapura, otobüse, trene binmek tek başına takibi atlatmanızı sağlamaz. Her tür motorlu araç başka otolarca izlenecektir. İskelelerde bekleyen vapura senden sonra takipçiler rahatlıkla binebilirler. Trenin başka kompartımanlarına girip her istasyonda kapıdan bakarak senin inip inmediğini kontrol edebilirler. Kısacası araca binmek takibi atlatmaya yetmez, başka manevralar gerektirir. Eğer kendimiz otomobil kullanıyorsak, takibi atlatabiliriz ama aynı plakayla aynı aracı bir daha kullanmamak kaydıyla.

Önceden hazırlanmış atlatma planlarımız varsa iş sakin ve yavaş hareketlerle takibi o iyi bildiğiniz bölgeye değin götürmektir. Geriye kalan, ani ve beklenmedik bir manevrayla o bölgede önceden planladığımız gibi takibi kopartmaktır.

Takibi koparttığımızdan emin olduğumuzda, derhal bölgeyi terketmek zorundayız. Çünkü aynı mıntıkada kaldığımızda, kaybettikleri alanda araçlar ve yayaların fırıldak gibi dolaşarak tekrar bize ulaşmaları işten bile değildir.

Eğer ilk planımızda başarılı olamadıysak, başkasını uygulamak zorundayızdır. Ancak başarısız, ani manevralar tehlikelidir, çünkü farkettiğimizi ve kaçtığımızı anlayıp yakalamak zorunda kalabilirler. Bu yüzden ilk atlatma denemesinde başarmaya bakmak gerekir.

Bir türlü takibi kopartamadıysak, geceyi bir otelde, bir akrabada, ya da deşifre olmuş legal bir evde geçirip plan kurmaya devam etmekten başka çare yoktur. Buralarda yakalanırsak, hiç olmazsa takibi kimseye bulaştırmadan sona erdirmiş oluruz. Ki, takipte birinci görev,

kimseye bulaştırmamaktır, yakalanmak talidir.

Şehirlerarası otobüslere binerek takibi keseceğini sanan çok yanılır. Bir şehrin polisi başka bir şehire takip için gitmeye zahmet etmez diye düşünülmemelidir. Aksine bizim tarihimizde kimi operasyonlar, bir il polisinin başka bir ile kadar izleyip orada yakalamasıyla gelişmiştir. Hiç bir yoldaş, kendisini takip etmek için devletin bu kadar araç, polis, benzin parası harcamayacağını düşünmesin. Düşmanın bu tür imkanları geniştir. Ve esas işleri de zaten bu tür takiplerdir. Bu yüzden bir tek kişi için bile çok imkan ve çok zaman harcar.

Bu anlattıklarımızdan takip atlatmanın çok zor olduğu düşünülmemelidir. Tekrar edelim, önemli olan **birincisi takipten emin olmaktır. İkincisi soğukkanlılıktır.** Takipçi araç ve kişileri iyice tanıdıktan sonra biraz soğukkanlılığını kaybetmeyen birisinin takibi atlatması işten değildir.

Öte yandan silahlı bir kadro, tüm manevralara rağmen takibi atlatamıyorsa ve artık takibi bitirip yakalayacaklarını anlamışsa onlardan önce davranıp saldırı geliştirmeli ve karşı tarafa ciddi kayıplar verdirerek takibi sona erdirmelidir.

Takibi atlattığından kesin emin olduktan sonra genel bir durum değerlendirmesi yapmak zorundasın. Takip nereden bulaştı, ne zamandan beri takiptesin, başkalarına bulaştırdın mı? Varacağın sonuçlara göre, takipte olduğunu düşündüğün insanlarla görüşmeksizin onlara haber ulaştırmak zorundasın. Takipte olmadığını düşündüğün kişi ve alanlarla irtibat kurabilirsin. Eğer o gün takip öncesinde hiç bir örgütsel ilişki kurmadıysan besbelli ki, takibi senin kaldığın yerden başlattılar. Demek ki, evin daha önceden deşifre olmuş. Bu durumda önceki günlerde, hatta aylarda da takip yemiş ve başkalarına bulaştırmış olabilir-

sin.

Şurası unutlmamalı ki, takibi atlattıktan sonra mutlaka ilişkiler gözden geçirilip yeniden düzenlenmelidir. Takibe kaynak teşkil eden ilişki ve mekanlar her seferinde yeni takiplerin çıkış noktası olacak, ilkinde atlattığımız halde daha sonra tekrar takibe düşeceğizdir.

Eğer birisi arka arkaya belirli fasılalarla takibe düşüp atlatıyorsa mutlaka her zamanki düzenli ilişkileri arasında birkaçı veya birisi, takip yiyenin kendi evi veya daima uğradığı bir başka mekan takip altında demektir.

Aralıklarla üsteleyen takiplerde takip yiyen kişi, kaldığı örgüt mekanın deşifre olmuş olabileceğini ciddi biçimde hesaba katmalıdır.

Zaten polisin takip politikası da bir kere başlayıp ondan sonra operasyona kadar hergün takip etmek değildir. Hergün sürekli takip, çok kısa zamanda kendini ele verir. Bu yüzden, haftalık, aylık, fasılalarla takibe almak çok daha akıllıcadır. Polisin acelesi yoktur. Seyrek takip hem daha az şüphe çeker, hem de her seferinde yeni deşifrasyonlara yol açarak polisin elindeki bilgiyi çoğaltır.

"Bir kere takip yemiş olabilirim ama gerçek olsaydı şimdiye kadar almazlar mıydı?", veya "Takip edilmiş olsam bu kadar zaman boyunca bir sürü iş yaptım onları engellemezler miydi?" gibi sorularla sık sık karşılaşırız. Halbuki uzun vadeli bir takip zaten kesintisiz değil, aksine ara sıra ve kesintili yapılır. Ve polis, bu ara dönemlerde senin faaliyeti sürdürmeni, hatta kimi eylemler yapmanı göze almıştır.

Takip sonrasında mutlaka bir durum değerlendirmesi yapılmalıdır, dedik. **Takip ne zaman, nereden başlayıp nerelere uzanmış olabilir?**

Örgüt ilişkilerinin kurallar çerçevesinde yürüdüğü, kimin kimle irtibatı olduğunun bilindiği bir örgütte, taki-

bin muhtemel kaynaklarını tahmin etmek oldukça kolaydır. Nerelere kadar uzandığı da tesbit edilebilir.

Yapılacak şey takibe bulaştığı tahmin edilen birim ve ilişkileri takip ağından çıkartıncaya kadar örgütün geri kalanından kesin bir şekilde tecrit etmektir. Bu süre zarfında gerek örgütün muhtemel takip altındaki bölümü, gerekse öteki bölümler faaliyetlerini sürdürürler. Terkedilecek ev veya işyerleriyle ilgili gerekli tedbirler bu süre zarfında alınır. Ve izlenme olmadığından emin olunduğu bir sırada, ani bir biçimde ev veya işyerleri boşaltılır veya terkedilir. Örgüt ilişkilerinde laçkalığın ve kuralsızlığın hakim olduğu bir yapıda ise takibi yorumlamak ve tedbir almak bir hayli zordur. Çünkü o kadar çok kuralsız bağlantı kurulmuştur ki, bir tahmin geliştirmeye kalktığında neredeyse örgütün büyük kesiminin takibe bulaşmış olabileceği ortaya çıkar. Bu şartlarda ya ağır ve külfetli tedbirler almayı göze almak gerekir. Ya da "bu işin içinden çıkılmaz" deyip hiç bir şey olmamış gibi kendimizi kandırarak işleri olduğu gibi sürdürmeyi tercih etmek... Devletle savaş ciddiye alınıyorsa, böyle bir durumda bile bir sürü zorluk pahasına cesaretle tedbir alınmak zorundadır. İsterse kötümser bir tahminle örgütün %50'sinden çoğu açığa çıkmış olsun... Önce sözkonusu büyük bölüm, geriye kalan gizli yapıdan tecrit edilir. Örgütün, gizliliğini koruduğundan emin olduğumuz kısmı ne kadar küçük olursa olsun, ileriki süreçte başlıca dayanak noktamız orası olacaktır. Açığa çıkmış olabileceğini varsaydığımız kadroların ise bir bölümü zahmetli bir işlemle tekrar yeraltına çekilirken, diğer bölümü ise herşey göze alınarak cesaretle açığa çıkartılır. Bilinçli olarak riskli ve çaplı eylemlere yöneltilir. Hâlâ ele geçmeyenlerin takipte olmadığından artık emin olunabilir.

Görüldüğü gibi takibin kurallı bir örgüt ile liberal bir

örgüte ödeteceği bedel oldukça farklıdır. Ancak gizli aygıta takibi bulaştırma hatasını işleyen bir örgüt, eğer örgütlü devrimci mücadeleyi sürdürecekse bu bedelleri de ödeyecektir.

Takip atlatmış bir militan, polisin kenidisini tekrar bulmak için hangi muhitlerde arayacağını az çok tahmin eder. Eğer polis yakın bir operasyon planlıyorsa, aradığı insanların takipte çekilmiş fotoğraflarını o günlerde, devriye gezen resmi, sivil bütün araçlara dağıtır. Takip yemiş bir kadro, en azından takip ertesi günlerde, sözkonusu muhitlerde takipteki kıyafetiyle dolaşmamaya dikkat etmelidir.

Belli bir süre, barınma vb. sorunlarını çözemediği için takip altında kalmaya devam eden kadrolar, bu şartlarda çalışmanın yöntemlerini de geliştirmelidirler. Kaldığı ev, çalıştığı işyeri, deşifre olmuş bir militan, sıradan ahbaplarını çoğaltmalı, çok sayıda insanla ilişki içinde olmalı, günlük yaşamında takipçiyi şaşırtacak, yanlışa yönlendirecek sayısız ilişki içinden siyasi olanları ayırtetmesini zorlaştıracak her çeşit taktiğe kafa yormalıdır.

Takip olaylarında kimi zaman takibin tesadüfen başlamış olacağı tahminleri yapılır. Örneğin bilmem kimle sokakta biraz yüksek sesle konuşuyorduk, ya da randevuda çok bekledik onun için polisin dikkatini çekmiş olabiliriz gibi... Öyle bir şey mutlak olarak ihtimal dışı değilse de kural olarak tesadüfi takip olmaz. Devlet memuru tembelliğiyle çalışan hiçbir sivil polis üstüne vazife olmadığı halde dikkatini çeken birilerinin peşinde taban eskitmez. O halde nasıl ki, bir takip tesadüfen atlatılamazsa, tesadüfen de başlamaz diyebiliriz. Sorumlu yönetici komitelerin tümü hem kendileri takibe karşı hassas olmalı, hem de kadro ve ilişkilerden gelecek takip bilgilerini ciddiyetle değerlendirmelidirler.

Gizli üslerde barınan örgüt evlerinin ve işyerlerinin güvenliğinden sorumlu kadrolar bağlantı kurdukları yoldaşlarıyla her irtibattan sonra takip kontrolü yapmalıdırlar. Ayrıca gizli örgütlenmenin tüm kadroları günlük yaşamın her anında değil ama bulundukları eve her uğrayışlarından önce 15-20 dakikalarını eve uzak bir mıntıkada takip kontrolüne ayırmayı mutlak bir alışkanlık haline getirmelidirler.

Takip meselesinde temel kural, takip şüphesini netleştirmektir. Kimse, takip şüphelerini anlatarak başkalarını tedirgin etme hakkına sahip değildir. Takip ya vardır ya da yoktur. Şüpheni netleştirmek zorundasın. Netleştirmezsen atlatamazsın da. Ancak emin olduğun bir takip olayını atlattıktan sonra anlatmaya hakkın var.

Takip ve diğer güvenliğe ilişkin sorunlarda gereken duyarlılığı göstermediği için insanların yakalanmasına sebep olan birisinin sorumluluğu, emniyette çözülerek örgüte aynı tahribatı yaratmasıyla özdeştir. Dolayısıyla aynı muameleyi görmelidir.

TELEFON KULLANIMI

Modern yaşamda telefon neredeyse vazgeçilmez bir alet haline geldi. Anında iletişim olanağı sağlayarak ister ticari, ister mafya, isterse devlet örgütü olsun, her çeşit örgütlenmenin işleyişine olağanüstü hız verdiği gibi, bizim için de ilk bakışta telefon kullanımı vazgeçilmezmiş gibi görünüyor.

Ne var ki, bu olanak son derece sınırlı ve dikkatli kullanılmadığında devrimcilere atılmış bir olta rolü oynuyor. Son yıllarda devrimci örgütlere yönelik saldırılarda telefon dinlemenin önemli rolü olduğu bilinmektedir.

Telefonla haberleşmeyi düşmanın kulağının içinden haberleşme olarak düşünmek zorundayız. Devlet 1980 sonrasında meşhur ITT şirketi tarafından kurulan mevcut telefon sistemi sayesinde istediği her telefon görüşmesini kayda geçebilmekte, konuşan tarafların adreslerini anında ortaya çıkarabilmektedir. Bilgisayar teknolojisinin iletişime uygulanması ve uydu kullanımı sonucunda artık telefon görüşmeleri binlerce kilometrelik kablo hatları üzerinden yapılmıyor. Aradaki santraller ise sadece birer yansıtıcı görevi yapıyorlar. Şimdi artık telefon dinlemek için, bazı karanlık tiplerin santralde ahizeyi kulağına dayadığı devirler geride kaldı. Bilinen bir numaranın konuşmaları kaydedilmek istendiğinde bu numaranın bilgisayara yüklenmesi yeterli oluyor. Hem o numarının aradığı, hem de o numarayı arayan başka yerlerin numaraları ve dolayısıyla adresleri otomatikman ortaya çıkıyor. Ayrıca bu şekilde, aynı anda onbinlerce görüşmeyi banda almak

mümkün oluyor. Bu işlerde bildiğimiz ses kasetleri kullanılmıyor.

Deşifre olmuş bir numaranın sonraki görüşmeleri kayda alındığı gibi, o numaranın daha önce yapmış olduğu tüm görüşmelerin -içeriği değil- ancak muhatabı olan numaralar, ister yurt içinde, ister yurt dışında olsun, bilgisayarda depolanmış olduğu için saptanabiliyor. Somutlarsak bu, şu anlama geliyor. Polis, tesbit ettiği her telefon numarasını arayan ve onun tarafından aranan tüm adresleri öğreniyor, tesbitten sonra yapılan görüşmeleri ise dinleyebiliyor. Onbinlerce numarayı izlemek için bilgisayar başında çalışan birkaç eleman yeterli olabiliyor.

Konuşmaların içeriği ile ilgili tedbir almak sorun değildir, çeşitli biçimlerde örtülü bir ezop diliyle konuşmak mümkündür. Asıl önemlisi şu ki, polis, örgütle ilişkili bir tek telefon numarasını bilmekle, onunla direkt görüşen başka telefonların adresini öğrenmiş oluyor. Onları da dinlemeye alarak başka başka adreslere çok kısa bir sürede ulaşabiliyor. Tıpkı takip gibi. Bir farkla ki, yaya takiple belki bir senede ulaşacağı adreslere bu şekilde birkaç günde ulaşmış oluyor.

Günlük yaşamda telefon kullanımı her türlü işi o kadar hızlandırıp rahatlatmaktadır ki, bir kez kullanılmaya başlandı mı çok kısa sürede terkedilmez bir alışkanlık, vazgeçilmez bir iletişim şekli olup çıkmaktadır. Telefonun sağladığı kolaylıklar giderek güvenlik kaygılarının önüne geçmekte, zahmetli ve zaman alan başka yollarla bir haberi güvenlik içinde ulaştırmak yerine güvenliği hiçe sayıp telefona sarılmak alışkanlık haline gelmektedir. Telefonu bu biçimde kullanmaya başladıktan sonra başka konularda ne kadar dikkatli olunsa da iş işten geçmiş olmaktadır.

Bu koşullarda, ilk olarak örgütsel iletişimde telefon kullanımını en aza indimek, nasıl kullanılacağını ise kural-

lara bağlamak bir zorunluluktur.

Telefon kullanımı alabildiğine sınırlandırılmalı, birçok durumda, daha fazla zaman alsa bile daha güvenlikli haberleşme yolları tercih edilmelidir. Telefonla iletişim bir istisna haline getirilmelidir.

Dinleme ihtimali olan numaralarla (ister yurt içinde, isterse yurt dışında olsun her numara dinlenmeye alınabilir) yapılacak görüşmeler kesinlikle örgütsel işlerde kullanılan ev veya işyerlerinin telefonlarından yapılmamalıdır. Aksi takdirde bu ev ve işyerleri açığa çıkacaktır. Genel kullanıma açık ankesörlü telefonlar tercih edilmelidir. Karşı tarafın telefonu dinlemedeyse, bu durumda aradığımız telefon kulübesi de kuşkusuz deşifre olacaktır. Ancak görüşme sonrasında kulübeyi terkedeceğimiz için polisin bize ulaşma şansı olmayacaktır.

Bununla birlikte ankesörlü telefon görüşmelerinde de belirli hususlara dikkat edilmelidir. Birincisi, dinlemeye alınmış bir numarayla yaptığımız tüm görüşmeleri her seferinde aynı kulübeden gerçekleştiriyorsak bu, büyük ihtimalle evmizin veya işyerimizin bu kulübeye çok yakın olmasındandır. Dolayısıyla bu durumda bulunduğumuz çevre deşifre edilmiş olacaktır. İkinci olarak örgüte yönelik ağır polis saldırısı günlerinde, dinlenen telefonların bant kayıtları sonradan çözülmek üzere biriktirilmekle kalmaz, her görüşme anında polis merkezine intikal ettirilebilir. Böyle bir durumda, kulübeden yapılacak uzun bir görüşme esnasında, telsizle uyarılan polis devriyelerince basılmak ihtimali bile vardır. O halde, bulunduğumuz yere yakın ve hep aynı telefon kulübelerini kullanmaktan kaçınmalı, operasyon esnasında ise kulübeden sakıncalı numaralarla yaptığımız görüşmeleri kısa tutmalıyız.

Kural olarak randevular, telefon görüşmelerinde ayarlanmamalıdır. Randevuyu telefonla ayarlama mecbu-

riyeti çıktığında kesinlikle yer, adres, tarih, saat ve benzeri şeyler konuşulmamalıdır. Mutlaka tarafların önceden bildikleri yer ve saatler olmalı, buluşma günü de farklı bir tarih söylenerek iletebilmelidir. Doğal ve sıradan konuşmalar biçiminde derdimizi anlatabilme için mutlaka üzerinde önceden anlaşmaya varılmış bir dil yaratılmalıdır. Diyelim ki, karşı tarafı eşiyle beraber cuma akşamı sünnet düğününe davet ettiğimizde, o, salı sabah 10'da her zaman buluştuğumuz noktaya belirli malzemelerle gelmesi gerektiğini anlayabilmelidir.

Öte yandan bir çok durumda irtibattaki kadrolar birbirlerinin legal kimliklerini, adresini bilmeyecektir. Bu durumda önceden ayarlanmış görüşmelerin aksaması, irtibatın kopması demektir. Gerek kopma halinde irtibatın yeniden kurulması için, gerekse de irtibatlar arasında tarafların birbirinin güvenlikte olup olmadığını öğrenmeleri açısından, her iki tarafın bildiği bir telefon numarası üzerinden haberleşme yapılabilir. Bağlantı için "santral" vazifesi görecek bu telefon numarası, aynı bölgede bir sempatizanın ya da sıradan bir ahbapın telefonu olabileceği gibi, bir yurt dışı numarası da olabilir. "Santral"ın görevi tarafların ileteceği notları birbirine aktarmaktır. "Santral" yurt içinde ise, tarafların adresini o da bilmemelidir. Yurt dışındaki bir bağlantı noktasını ise tarafların telefon, adres veya komşu telefonlarını bilmesinde yarar vardır ki, böylelikle bir tarafın önceden belirlenmiş randevuyu beklemeksizin karşı tarafa acil bir haberi ulaştırması mümkün olabilecektir. Ancak bu durumda y.dışı telefonu kesinlikle gizli tutulmalı ve hiçbir biçimde deşifre olmasına fırsat verilmemelidir. Y.dışı "santral"inin deşifre olması, dinlemeye alınarak tüm mesajların, daha da önemlisi arayan ülke içi telefon numaralarının deşifre edilmesi demektir. Operasyon ve benzeri karışık durumlarda,

bağlantı telefonunun açığa çıkmış olabileceği, tuzak mesajlar bırakabileceği ve başka türlü ihtimaller dikkate alınmak zorundadır. Bizim kendi tecrübemizde bu tür olumsuzluklar yaşanmıştır.

Açığa çıkmış bir telefona veya böyle bir telefonu kullanarak başka bir numaraya telefon numarası bildirilmek zorundaysa kesinlikle şifreli iletilmelidir. Aksi taktirde iletilen yeni numara da açığa çıkmış olacaktır. Örneğin deşifre olmuş bir numaraya "beni şuradan ara" denilerek bir başka numara şifresiz iletilemez. Veya deşifre olduğu için artık kullanılmayacak bir "santral" numarasından yeni "santral"ın numarası şifresiz verilemez. O halde "santral" telefonu kullanan herkesin, sadece kendisiyle santralin bildiği bir şifreye sahip olmasında yarar vardır.

İletişimde telefon dışında başka araçlar da kullanılabilir.

Önemli birimler arasındaki haberleşmelerde seyyar araç telefonları veya cep telefonları kullanılabilir. Numarası deşifre olduğunda araç telefonları da dinlemeye alınabilir ve kendisini arayan ya da kendisinin aradığı başka numaraların deşifre olmasına neden olur. Ancak, numarası bilinse bile yerinin bulunamaması gibi bir avantaja sahiptir. Sayısı sınırlı olduğu için araç telefonlarıyla yapılan tüm haberleşmelerin denetlendiği söylenmektedir. Buna rağmen örtülü bir dille verimli bir şekilde kullanılabilir. Telsiz ise, yine örtülü konuşmak şartıyla ucuz ve yaygın kullanılabilir. Çağrı cihazına mesaj bırakanların hangi telefonu kullanarak o mesajı bıraktıkları, cihaz ele geçtiği takdirde öğrenilebilmektedir. Dolayısıyla yine kulübelerden mesaj bırakarak kullanılabilir. Faks ile haberleşmede ise telefonla ilgili söz ettiğimiz tüm denetleme yolları geçerlidir. Faks kullanımı telefonla aynı rizikoları taşır, bunlar dikkate alınarak kullanılmalıdır.

Şu veya bu şekilde telefon kullanmak zorunda olanlar, telefon numaralarını ezberlemeli, değilse sadece kendisinin anlayacağı bir biçimde şifreli muhafaza etmelidir. Polisin zaten bildiği numaralar şifrelenmemelidir. Çünkü polis bildiği numaraları kullanarak şifre yöntemini çözecek, böylece öteki numaraları da elde etmiş olacaktır. Telefon numaraları yakalatıp birçok adresin deşifrasyonuna neden olmak, emniyette konuşmaktan farksız bir suçtur.

POLİS OPERASYONLARI

Genel kural olarak tesadüfi operasyon olmaz. Ancak yine de, sokakta yapılan görüşmelerde çevredeki işgüzar bir polis ekibinin müdahalesine maruz kalmamak için esrarengiz ve dikkat çekici davranışlara girmemeyi, her zaman ezop dili dediğimiz örtülü konuşmayı bir alışkanlık haline getirmeliyiz. Ayrıca olağan kimlik yoklamalarında veya üst aramalarında yakalanmamak için sağlam bir kimlik bulundurmayı ve görevli değilsek üzerimizde yasadışı materyal taşımamayı ilke edinmek gerekir. Yasadışı materyal taşıyorsak, bu durum mutlaka sorumlu olduğumuz organın bilgisi dahilinde olmalıdır.

Nadiren bu tür tesadüfi yakalanmalardan başlayan operasyonlara rastlanmakla birlikte, polis saldırıları genellikle önceden ele geçmiş bilgilerin değerlendirilmesi sonucunda planlı şekilde başlatılmaktadır.

Kendi düzenlediğimiz her türlü siyasi ve askeri eylemde kayıpları göze alırız, başlayacak muhtemel operasyonları da dikkate alırız. Güvenlik açısından bütün amacımız, hesaba katmadığımız saldırıları engelleyebilmek, başlamış saldırıların genişlemesini durdurmaktır.

Yukarıda sözünü ettiğimiz kurallı ilişkiler, gizli unsurların yasal çalışmadan izolasyonu gibi kurallar, bu tür saldırıları asgariye indirmek içindir. Ancak buna rağmen, yine de hesapta olmayan saldırılara uğrayacağımızdan emin olabiliriz. Saldırının genişlememesi, herhangi bir tutuklamanın başka alan ve kişilere sıçramaması için ne yapılmalıdır?

Esas olarak herşey, düşmanın eline geçen devrimcinin işkencede direnmesine bağlıdır. Çünkü polisin bir operasyonu genişletmek için elde edeceği bilgilerin asıl kaynağı her zaman örgütlü unsurların kendisidir. İşkencede direnme olmadığı taktirde hiçbir kuralın, hiçbir tekniğin operasyonları önlemeye yetmeyeceği açıktır.

Devrimciler örgütünde direnişçilik bir ilkedir. Örgüt kollektivitesinin oturduğu temellerden birisidir. Operasyonlar karşısında asıl güvendiğimiz şey, örgütün direnişçiliğidir. Tedbirler, bunu tamamlayan yan unsurlardır. Ancak kolektif yapının direnişçiliğine olan güven, tek tek devrimcilerin hiç zaaf göstermeyeceklerine inanmak değildir. Zaten tedbirler tek tek bireylere güvenmek değil, aksine güvenmemek mantığıyla alınır. Operasyonlar karşısında örgütsel güvenliğin asıl teminatını oluşturan direnişçilik, tek tek bireylerin muhtemel zaaflarına karşı alınmış önlemlerle tamamlanmak zorundadır.

Bu önlemlerin başında, yukarıda bahsettiğimiz, örgüt içi ilişkilerin kurallar çerçevesinde yürütülmesi gelir. Hangi birimin kiminle irtibatının olacağı önceden belirlenmiştir. Merkezi olarak belirlenmiş bağlantı kanalları dışında bağlantılar kurulamaz.

Randevuların, toplantıların, haberleşmelerin önceden belirlenen zamanda yapılması bir zorunluluktur. Gelinmeyen bir randevu, gönderilmeyen bir kurye, birisinin gelmediği bir toplantı, zamanında aranmayan bir telefon olağanüstü bir duruma işaret eder.

Gelinmeyen bir görüşme operasyon işareti olabilir ve tedbir gerektirir. Olağanüstü nedenlerin dışında randevuya, gelmemenin mazereti olamaz. Unutkanlık, trafik sıkışıklığı, basit hastalık gibi nedenler geçerli gerekçe sayılamaz. Örgütte bu derece sıradan gerekçeler kabul görmeye başlarsa ne olur? Örgüt, irtibat kopukluklarına

karşı hassasiyetini yitirir, gelinmeyen randevular, örgüt üssüne gece dönülmesi gerektiği halde dönmeme gibi olaylar olağanlaşmaya başlar ve bu tür durumlarda tedbir alınmaz olur. Dolayısıyla operasyonlara tedbirsiz yakalanılır. Bu nedenle, bilhassa görüşmeler, zaman darlığı, yetişememek, başka görüşme veya işlerle çakışma gibi bütün aksi ihtimaller gözönüne alınarak ayarlanmalıdır. Randevuda bekleme süresi randevu yerinin durumu, ulaşım zorlukları gibi faktörler gözönüne alınarak gerçekçi bir biçimde belirlenmelidir. Yedek randevu koymak, alışkanlık haline getirilmemelidir. Zorunluysa, asıl randevu ile arasında kısa bir zaman aralığı olmalıdır.

Alt ve üst organlar arasında bağ, genel kural olarak, önceden belirlenmiş yöntemlerle yürütülür. (Randevu, kurye, üçüncü bir nokta üzerinden haberleşme vb.). Üst organda olup bağlantı sürdürenlerin alt birim ve kadroların ev, işyeri, vb. yerlerini bilme zorunluluğu yoktur. Bununla birlikte kimi durumlarda üstten alta dolaysız ulaşma zorunluluğu sözkonusudur ve sorumlu arkadaş, alt birimin sabit mekanlarını bilmek durumunda olabilir. Ancak alt organlar hiçbir şekilde üst organların mekanlarını bilmemelidir. Acil durumlarda üste ulaşabilmesi için dolaylı başka kanallar yaratılabilir.

Organlar arasındaki irtibat kanalları MK'nın bilgisi dahilinde olmalı ve herhangi bir kontak, gerektiğinde MK tarafından önceden engellenebilmelidir. Bunun için, her birime merkezi olarak anında ulaşabilme kanalları yaratılmalıdır. Bunun uygun yolu, yurt dışından telefonla ulaşmaktır. Bu, gelişebilecek olağanüstü durumlar için bir erken uyarı sistemi sayılabilir. Kendi telefonumuz yoksa bile, bir komşu veya ahbap telefonuna yurt dışından bırakılacak bir mesaj, gelişen bir operasyondan haberdar olmamızı sağlayacaktır. Böylesi bir uyarı sistemi farklı

bölgeler özgülünde değişik şekillerde geliştirilebilir.

Güvenliğin en temel kurallarından birine geliyoruz. **Hiç kimse bilmesi gerekenlerin dışında örgütsel sır öğrenmemelidir.** Gereksiz her bilgi potansiyel bir tehlikedir. Gereksiz bilgilenmenin çeşitli sebepleri vardır. Küçük burjuva gösterişçiliğinden ve "hava basma" tutkusundan kurtulamamış kimi tipler, yaptığı kimi gizli kalması gereken işleri sağa sola yaymaya bayılırlar. Böyle bir tipe devrimci bir örgütte yer yoktur. Bazılarıysa, altındaki militanlara şevk ve moral vermek adına, gizli kalması gereken kimi işleri, kimi olanakları başarı diye sunmak ihtiyacı duyarlar. Bu tip, aslında gazla iş yaptırmaya ve gazla iş yapmaya yatkın, aynı zamanda mutlaka palavracı bir tiptir. Bu eğilimler düzeltilmeli, düzeltilemiyorsa olumsuzluklarının zarar vermeyeceği bir konumda istihdam edilmelidir. Bazıları ise meraklı ve geveze tiplerdir. Hiç bilmemesi gereken ama öğrenmek için can attığı konuları, laf arasında karşındakinin ağzından almakta ustadırlar. Meraklıların çoğu aynı zamanda geveze ve dedikoduya yatkındır. Öğrendiğini veya kendisiyle ilgili başkasının bilmesi hiç gerekmeyen şeyleri anlatmadan duramaz. Bu tür eğilimler mutlaka eğitimle ve katı kurallarla etkisiz hale getirilmelidir.

Gereksiz (dolayısıyla sakıncalı) bilgilendirme yapan, kendisi veya başkalarıyla ilgili deşifrasyonlara yol açanları uyarmak, eleştirmek, gerekirse cezalandırmak her organ ve militanın sorumluluğudur.

Kadroları ele verecek telefon, adres, randevu vb. şeyler yazılı olarak taşınamaz, evde bulundurulamaz. Yazılmak zorundaysa mutlaka sadece yazanın anlayabileceği bir yöntemle şifrelenmelidir. Hâlâ legal alışkanlıklarından kurtulamayıp telefon fihristi gibi, örgütü cep defterinde taşıyanlar, özünde düzen alışkanlıklarından

kurtulamamışlar demektir. Bu tür notlarla yakalanmak ve bu bilgilerin polisin eline geçmesine sebep olmak, çözülmekle eşdeğer bir sorumsuzluktur.

Şehir çalışmasında örgütün birer üssü niteliğini taşıyan gizli her ev veya işyerinde bulunanlar, evin veya işyerinin kullanımı, giriş-çıkış saatleri gibi konularda kendilerine duruma uygun kurallar koymalıdırlar. Çıkan kişinin en geç ne zaman döneceği önceden bilinmeli, dönmediğinde tedbir alınmalıdır. Bu tür mekanlar, burada yaşayanların zorla bir arada tutulduğu ve isteyenin kafasına göre davranabileceği yerler değildir. Çevreye karşı yapılan senaryo neyse ona uygun davranmaya özen gösterilmelidir.

Polis bu gibi yerlere baskın yaptığında mutlaka içeride karakol kurar ve gelenleri alır. Herhangi bir operasyon durumunda dışarıdan gelecek olanları kapıya kadar gelmeden uyarmak üzere dışarıdan görülebilecek bir işaret ayarlanmalıdır. Polis kapıya dayandığında içeridekilerin ilk işi o işareti koymak (veya kaldırmak) olmalıdır. Bu tedbir, polis tarafından bilinen geleneksel bir yöntemdir, bu yüzden polis, içeriye girer girmez içeridekileri kıpırdayamaz duruma sokacaktır. Hatta baskından önce örneğin; pencerelerde bu tür bir işaret olup olmadığını anlamak isteyecektir. Buna rağmen çeşitli işaret biçimleri bulunabilir. Hiçbir şey yapılmıyorsa camları kırmak, perdeleri ateşe vermek sonradan eve gelecek olanlar için birer işarettir. Güvenlik işareti olmadıkça o eve yaklaşılmaz.

Örgüt ev ve işyerlerini kullananlar, komşularla ve esnafla iyi ilişkiler içinde olmalı, gerekirse bunun için özel bir çaba göstermelidir. Çevreden ihbar yemek vb. kaygılardan dolayı değil, çok daha pratik bir yarar açısından bu ilişkiler önem taşır. Bir devrimcinin her zaman doğal olarak kurması gereken bu tür insani ilişkiler, yardımlaş-

ma, dostluk, derdine ortak olma gibi özellikler, birçok kritik durumda bizim yardımımıza koşar. Örneğin aynı sokakta doğal insani özelliklerimizle saygı, sevgi ve güvenini kazandığımız bir esnaf ahbabımız bizi izleyen bir polise karşı uyarabilir, evin basılmış olduğundan bizi haberdar edebilir. Bize güvenip sevgi duyan bir komşunun telefon numarası, tehlike karşısında terkedip gittiğimiz evin daha sonraki akıbeti hakkında ilk elden bilgi alabileceğimiz tek yerdir.

Kaldığımız ev veya işyerinin çevresini, mahalleyi, sokakları, bahçeleri, geçitleri vs. iyi tanımalıyız. Aynı sokakta daimi olarak parkeden araçları tanıyabilmeli, yabancı araçları ayırdedecek durumda olmalıyız.

*Örgüt sırrı niteliğindeki belgeler, evlerde her an imha edilmeye hazır vaziyette tutulmadır. Örneğin, daimi yanan bir sobanın yanıbaşında veya banyoda bir şişe gaz ve kibritle bir arada...

* Polis tesbit ettiği evlere kimse yokken maymuncukla girip içeriyi iz bırakmadan teftiş etmekte ustadır. Şayet ev veya işyerinin tesbit edildiği şüphesi uyandıysa, bu şüpheyi netleştirinceye kadar evde hiçkimsenin kalmadığı durumlarda, içeri giren olup olmadığını anlamak için, eve giren bir yabancının kapıda veya girişte farkına varmadan mutlaka bozacağı ve sonradan farketse bile eski haline koyamayacağı basit bir işaret konulmalıdır.

* Silah taşıyan veya evde silah bulunduran militanlar çatışmadan ele geçmemelidir. Dışarıda silah taşıyan veya bir yerden başka bir yere nakleden bir militan silahını her an kullanmaya hazır vaziyette taşımalıdır. Ani üst amalarından uzaklaşma şansı yoksa çatışmayı başlatan taraf kendisi olmalıdır. Evlerde ise silahlar gündüz ve gece her an ulaşılabilecek bir yerde, kullanılmaya hazır vaziyette tutulmalıdır. Evin konumu, propangadif değeri olan

uzun süreli bir direniş için uygun ve güçlü bir korunağa sahip olmadıkça baskın karşısında ev içinde anlamsız bir intihar savunmasına geçmek yerine, en kısa sürede baskını sürpriz bir karşı saldırıya dönüştürmek ve evden dışarı fırlamak daha doğrudur. Düşmana yönelik hiç ummadığı bir intihar saldırısı, sonuçta esas kaybı yine bize verdirse de mutlaka düşmana da zayiat verdirecek, ayrıca dışarıda çatışmayı geniş bir alana da sürdürme şansı sağlayacaktır.

* Sokakta tek yakalanmalarda mutlaka slogan atılmalı ve ismimiz bağırılmalı, böylece tutuklanma haberini kamuoyuna, demokratik çevrelere ve örgütümüze ulaştırma şansı yakalanmaya çalışılmalıdır.

Muhtemel bir operasyona karşı yukarıdaki hazırlıklar daha da zenginleştirilip ayrıntılandırılabilir. Her sorumlu komite, kendi alanında örgütlenmenin güvenlik açısından durumunu, mevcut açıkları, operasyon riskini ve operasyonu göğüsleme kabiliyetini sık sık gözden geçirmeli ve örgütsel yapının güvenliğini denetlemelidir.

Operasyon başladıktan sonra alınacak tedbirlerle ilgili şunlar söylenebilir:

* Bu durumda alınacak tedbirler her biri ve alan için mutlaka önceden somutlanmış olmalıdır. Herkes kendisini ilgilendiren bir operasyon geliştiğinde ne yapacağını önceden biliyor olmalıdır. Hangi bağlantıları kopartacak, hangilerini sürdürecek, kopan bağları tekrar nasıl kuracak, barınacak yeri kalmadığında nereye gidecek, elinde kalan döküman ve malzemeleri nasıl koruyacak vb. soruların cevabını önceden kafasında oluşturmalıdır. Yakın bir operasyon geliştiğinde bu tedbirler süratle uygulanmalıdır.

Tevkifat durumunda tutuklanan kişilerle bağlantısı olmayan tüm alanlarda örgüt faaliyeti ve ilişkiler olduğu gibi sürer. İlgisiz alanları uyarmak yanlıştır. Gereksiz tedbirlerle hiç kimse meşgul edilmemelidir. Legal alanda-

kiler ise hiçbir operasyonda tedbirle uğraşmazlar, çalışmalarını operasyon gerekçesiyle aksatamazlar.

OPERASYON SONUÇLANDIKTAN SONRA NELER YAPILMALIDIR?

Çoğu polis operasyonu, örgüte yönelik planlı bir saldırı girişiminde başlar. Kimi örgüt mevzileri tahrip edilip kimi kadrolar ele geçirildikten sonra, ya bir noktada tıkandığı için, ya da polis ilerideki yeni bir saldırıya başlangıç olarak yeterli bilgileri edinip bitirmeye karar verdiği için, operasyon sona erer.

Birçok örgütsel ilişkiyi alabora eden bir saldırı dalgası geçmiştir. Tutuklanan tutuklanmış, kalan kalmıştır. Bir süre sonra herşey yine çok sakin görünmeye başlar. Genellikle geride kalanlar tehlikenin çok kolay atlatıldığını düşünmeye başlarlar. Herşeye olduğu gibi kaldıkları yerden devam ederler.

Oysa bir saldırı dalgası geçmiştir ama düşmanın örgüte yönelişi bitmiş değildir. Polisin örgütle mücadelesi zaman zaman yapılan operasyonlardan ibaret değildir. Yeni bir saldırı dalgasına kadar kesintisiz süren bir istihbarat, takip, bilgi toplama ve değerlendirme çalışmasıyla yeni bir operasyonun hazırlığı sürdürülür. Belki de düşman, elindeki bilgileri değerlendirerek asıl şimdi daha ciddi bir yönelişin içine girecektir. Bu bakımdan, örgütün, operasyonu etraflı bir çözümlemeye tabi tutması şarttır. Saldırıyı "kolaylıkla" savuşturmuş olmanın rehavetine kapılmak ve böyle bir çözümleme yapmamak, örgüt için yıkıcı sonuçlar yaratabilir.

Sağ ele geçenlerin ilk görevi, güvenlikli bir yoldan süratle operasyonun gelişimi ve emniyet faslıyla ilgili tüm

bilgileri, tahmin, değerlendirme, yorum ve önerileri örgüte ulaştırmaktır.

Operasyonlarda bir takım bilgiler ele geçtiyse bilinmelidir ki, örgüt bunları öğrenene kadar operasyon ertesi günlerde polis çoktan o bilgileri değerlendirmeye başlamış, kimi ilişki ve alanlara ulaşmış olabilir. Yani, kimi sırlar deşifre olmuş, iki aygıt arasındaki yarışta polis öne geçmiştir. Açığa çıkmış bütün konularda acil değişiklikler yapılmadıkça o alanlarda polis karşısında inisiyatifi bir daha ele almak zordur.

Gerek merkezi olarak, gerekse ilgili bölge komitesi tarafından operasyonun nedenleri, sonuçları ortaya çıkartılmalı, gerekli dersler alınmalıdır. Bu çözümlemeye bağlı olarak, operasyonla ilgili alınmış tedbirlerin kimisi devam ettirilir, kimisi kaldırılır, kimi yeni tedbirler derhal uygulanmaya başlanır.

Polisin geliştirdiği yeni yöntemler varsa bunlar dikkate alınmalı, gerekiyorsa, örgüt içi bağlantılarda ve güvenliğe ilişkin tüm sorunlarda buna uygun geliştirmeler yapılmalıdır. Gerekirse bir takım deşifre olmuş yöntemler de değiştirilmelidir.

SIZMA

Bütün savaşlar ve sınıf mücadeleleri tarihinde kullanılan yöntemlerden birisi de karşı tarafın içine sızmaktır. Biz burada sızmayı, düşman fikirlerinin ve ideolojisinin devrimci saflara sızıp tahribat yaratması, başka bir deyişle "objektif ajanlık" anlamında değil, savaşan bir aygıtın içine özel görevli unsurların sızdırılması olarak ele alacağız.

Sızma, devrimci harekete karşı girişilen hileli ve en etkili savaş metodlarından biridir. Devrimci saflardan sürekli istihbarat toplamanın, onu denetlemenin, provokasyon yapmanın ve giderek yönlendirmenin en etkili aracıdır. Tarihte temiz devrimci niyetlerle ortaya çıkıp düşmanın bu iğrenç metodu başarıyla uygulaması sonucunda giderek düşmanın bir aracı haline gelen, polis örgütüne dönüşen orgütler olmuştur. Ülkemiz devrimci hareketinin tarihinde de eski TKP'den 60'lı, 70'li yılların devrimci hareketine ve günümüze kadar sızma ve ajan faaliyetleri sonucunda çeşitli olumsuzluklar yaşanmıştır. Yakın tarihten Mahir Kaynak, İlyas Aydın, Pilot Necati, günümüzden Şahin Dönmez, Engin Kaya gibi simler hemen akla gelenlerdir. İsmi duyulmadık daha pek çok ajan-provokatör devrimci örgütlerce açığa çıkartılmıştır. Bugün de devrimci saflarda ajan faaliyeti sürdürenler olduğunu düşünmemek için hiçbir sebep yoktur.

Sızmadan, sadece özel olarak eğitilmiş bilinçli düşman unsurlarının dışarıdan devrimci örgütün içine sokulmasını anlamamak gerekir. Bu, ciddi bir eğitim,

bilinçlilik, ustalık ve hazırlık gerektiren nisbeten "saygı duyulacak" bir savaş metodu sayılır. Devrimci örgütlere sızmada düşmanın asıl metodu, şu veya bu ölçüde devrimci hareketin içinde veya yakınında bulunan kimi unsurları iğrenç yöntemlerle elde etmek ve kullanmaktır. Yani ajanlaştırma faaliyetidir.

Ajanlaştırma faaliyeti insan kişiliğinin zayıf yanlarını değerlendirerek onu, ona karşı kullanmaya, onu çaresiz bırakıp düşürmeye ve kendini inkâr etmiş zavallı bir alete çevirmeye dayalı bir yöntem olduğu için en iğreç, en pis savaş metodudur. İnsanların zayıf yanlarını ona karşı kullanıp iyice düşüren ve insanla bu kadar oynayan bir düşman sırf bu nedenle tarihin karanlığına gömülmeyi hak etmiştir.

Bu soruna kafa yormak, kendi saflarındaki insanlardan şüphe duyabilmek, buna rağmen birlikte olmaya devam etmek bir devrimci için kolay katlanır birşey değildir. Ne var ki, bütün iğrençliğine ve tiksindiriciliğine rağmen savaşın bu gerçeğinden kaçamayız.

Savaşın başka zorunlulukları gibi, bu da, devrimci kadrolardan yüksek bilinç, moral ve sağlam sinirler istiyor.

Polisin gözaltına aldığı bir çok devrimciye işbirliği teklifinde bulunduğu bir gerçektir. Bu duruma bakarak ajanlaştırma faaliyetinin kapsamı bir hayli geniş tutmak istedikleri anlaşılmaktadır.

İster yeni bir taraftar, isterse eski bir kodro olsun kendini mücadeleye ve örgütle bütünleştirme, bilinç kararlılık ve kişilik bakımından taşıdığı ciddi zaaflar, polisin elinde ona karşı kullanacağı ve onu kendisine doğru çeken kozlar olur. Mücadeleyi kişiliğiyle bütünleştirememiş, bir ayağı düzende, bir ayağı devrimde olan çelişkili bir kişiliğin, başka zaafları da kullanılarak tuzağa düşürülmesi, zor,

tehdit, şantaj ve vaadler karşısında yalpalaması mümkündür. Mücadelenin başka kesitlerinde yoldaşlarıyla bir aradayken açığa çıkmamış kimi kişilik zayıflıkları, karakter çarpıklıkları, düşmanla yapayalnız kaldığında onu düşmanın kucağına doğru çeken çelikten ipler olacaktır. Hayata yaklaşımı, umutları, yaşam tarzı, dünya görüşü ve kişiliğiyle düzenden gerçek anlamda kopuşamamış insanların yaşadığı çelişkiyi polis, gerektiğinde şiddet, gerektiğinde şefkat kullanarak açığa çıkartmakta mahirdir. Bu çelişkiler üzerinde oynayarak ve onun kişiliğinde taşıdığı ne kadar karşı devrim ögesi varsa onları alevlendirip kullanarak kendi safına çekmeye çalışır.

Bireysel hayat kaygısı, acılardan ve korkulardan bireysel kurtuluş endişesi, herkesten gizlediği bir ayıbın polis tarafından kullanılmasından duyduğu korku, devrimden daha fazla kendini bağlı hissettiği şeylerin ona karşı kullanılması, mücadeleye olan inançtaki zayıflık, kısacası polisin sopa ve havuç politikasına malzeme teşkil edecek herşey işbirliğine çekmenin bir aracı olarak kullanılır.

Zayıf kişilikli, içine girdiği her türlü ortamın otoritesine boyun eğen tipler punduna getirdiğinde polisin üzerinde ısrarla çalışacağı bir malzemedir. Kendini ispatlama, insan yerine konulup saygı görme gibi sağlam bir mücadele bilincinin ötesinde saiklerle devrimci çevrelere girmiş unsurların, mücadele içinde gerçek bir dönüşüme uğratılamadığında, nasıl girdiği devrimci çevrenin otoritesine bilinçsizce boyun eğdiyse polisle karşılaştığında onun gücüne de boyun eğmesi beklenmelidir. Aslında biraz ilgi, biraz önemsenme, biraz da güç gösterisiyle böyle unsurların maceracı heveslerine de seslenebilen herkes bu tip bir kişiliği kendi emrine sokabilir. Kazara devrimci çevrelere girmiş bu tür kişilikleri, gerektiğinde devrimcilerin gösterdiğinden daha fazla ilgi ve şefkat göstererek, devrimcilerin

gücünün çok üstünde bir güç gösterisiyle korkutarak, devrimci çevrelerde tatmin edeceği macera duygularını ajanlık faaliyetinde daha fazla gıdıklayarak avlamak işten değildir. Böylesi kişilikler hareketin en uzak uçlarında birer kitle unsuru olarak kalabilirler ama hiçbir zaman devrimci bir örgütlenmede sağlam ayakkabı olamazlar.

Polis için, eline geçirdiği unsurun ailesi, hasta çocuğu, okulu, mesleği, paraya olan ihtiyacı vb. zaafları devrime olan bağlılığından güçlüyse bunu açığa çıkarmak ve kullanmak ilk başvuracağı yöntemlerdendir.

Bu söylenenlerden sadece yeni, tecrübesiz ve ruhsal olarak sakatlanmış kişiliklerin polis tarafından kullanılabileceği anlamı çıkartılmamalıdır. Örgütte ne kadar eski olursa olsun devrimi kişiliğiyle özdeşleştirememiş, ideallerine olan inancı bitmiş, ideolojik olarak düşmanın görüşlerini paylaşmaya başlamış tipler de çeşitli vesilelerle mücadeleye ve örgüte karşı içten içe derin bir düşmanlık beslemeye başladılarsa kolaylıkla "hizaya" sokulup işbirliğine çekilebilirler. Savaşın alabildiğine sert ve ara yerde durma şansı tanımadığı koşullarda teslimiyete düşürülen bu tip insanların, hayatta kalma ve bireysel kurtuluş dürtüsüyle işbirliğine sokulması mümkündür.

Örgütlü mücadele hayatında çeşitli vesilelerle insanlara karşı kuşkular uyandığı durumlar olabilir. Böyle durumlarda elle tutulur kanıtlar olmadıkça sadece görünüşe bakarak bir sonuca varmak mümkün olmaz. Mantıki temele oturmayan hiçbir kuşku ciddiye alınamaz. Öncelikle şu soru sorulmalıdır; "neden?" Düşmanla işbirliğine kaynaklık edecek hangi sebep var? Hangi zaafı ajanlaşmasına sebep olabilir? Elle tutulur kanıtlar olmadıkça ve bu sorulara makul cevaplar verilmedikçe devrimci insanlar hakkında hiçbir kuşku mazur görülemez.

Hayatında devletle hiçbir teması olmamış, ailesinin

hiçbir ferdi devlette çalışmayan, aile ortamında büyümüş bir çocuktan kuşku duymanın herhalde hiçbir maddi temeli olamaz. Birisinin ajanlaştırma faaliyetine hedef teşkil etmesi için herşeyden önce polisle, istihbaratla veya devlet aygıtıyla ciddi bir temas yaşamış olması gerekir. Bu temas gözaltına alınmak veya deşifre edildikten sonra polisin tekliflerine maruz kalmak şeklinde olabileceği gibi, polis, asker, istihbaratçı yakınlara sahip olmak, devlet memuriyetinde bulunmak, askerlikte askeri istihbaratta görev yapmış olmak veya bir özel işi için bu tür kurumlara çok muhtaç olmak vb. şekillerde de olabilir. İşkencede veya sokak ortasında tehdit ve şantajla "bir kereliğe mahsus" polise yardımcı olmaya "ikna" edilenler olabileceği gibi (ki, o "bir kere"den sonra polis gerisini getirmeyi çok iyi bilir), askerlik "hizmeti"ni istihbaratçı olarak tamamalayıp daha sonra göreve devam ettirilen, devlet aygıtında çalışan yakınları sayesinde güvenilir sayılarak örgütlenen, veya devlet kapısında iş kovalayıp ihtiyaçlarını karşılamak vaadiyle "razı" edilenler ve daha başka temaslarla polisin hizmetine sokulanlar olabilir.

O halde örgüt, üye ve taraftarlarının devlet aygıtıyla her çeşit temasını bilmek ve ayrıntısıyla öğrenmek zorundadır. Örgüte karşı sonuna kadar açık olma zorunluluğu vardır. Kadro ve kadro adaylarının geçmişi, eski ve yeni tüm ilişkileri, yaşam tarzı, para kaynakları, geçim durumu, hayata ve mücadeleye yaklaşımı, moral durumu, kişilik özelliklerine ilişkin tüm gerçekler bilinmek durumundadır. Örgütte demokratik bir denetim mekanizmasının oluşması için bunlar zorunludur.

Güvenlik sorunu bir tarafa, savaşçı bir yapı, kendi unsurlarını derinlemesine tanımıyorsa onları doğru görevlerde istihdam edip mücadeleye sevketmesini de başaramaz.

Örgüte karşı açıklık örgütsel güvenliğin de temel koşullarından birisidir. Bu, örgüt içinde uygulanacak gizlilikle çelişmez. Herkes, herkesin herşeyini bilmek durumunda değildir, ancak örgüt, tüm unsurlarını yakından tanımak zorundadır. Kişilerle ilgili ayrıntıları içeren en kapsamlı bilgiler, merkezi olarak muhafaza edilir ve gelişmeleri izlenir.

Örgüt içinde siyasi sorunlarda da gerçek bir açıklık ve düşünce özgürlüğü olmak zorundadır. İnsanların düşünce dünyalarında bir şeffaflık sağlanmadıkça, gerçek bir ideolojik gelişme olmayacağı gibi, düzenin, insanları yenilgiye ve teslimiyete sürükleyen ideolojik etkilerini de farketmek mümkün olmaz.

Devrimci örgütler arasında taban kapma mücadelesi ve örgütsel bölünmeler, sızmalar için uygun bir ortam yaratmaktadır. Saflarımıza gelen bir unsurun neden başkasına değil de bize katıldığı sorusuna sağlam cevaplar bulabilmeliyiz. Başka bir hareketten ayrılarak katılmak isteyenleri, ayrıldığı hareketten soruşturmak bir prensip haline getirilmelidir.

Örgütten kendini gizleme, açık olmama; kendisiyle ilgili kimi soruları geçiştirme, gargaraya getirme; bilmesi gerekmeyen örgütsel bilgileri öğrenme çabası; ideolojik, politik sorunlara karşı sahte ve yüzeysel bir ilgi; sık yalan söyleme; davranışlarda samimiyetsizlik; kişilik parçalanmasının yaratacağı türden bunalımlı ve dengesiz tavırlar; nedensiz örgütten uzaklaşma isteği gibi durumlar ilgi çekici olmalıdır.

Açığa çıkartılmış bir sızmanın hemen sorgulanıp cezalandırılmasının mı, yoksa bir süre kendisine bir şey farkettirmeden zararsız bir konumda tutup onu polise yanlış bilgi kaynağı haline getirmenin mi daha doğru olacağına somut duruma bakarak karar verilmelidir.

Elbette, mücadelenin ilk evrelerinde bizi uğraştıran bu problem de, hareketin yığınları kucakladığı ve devrimci bir kitle hareketine dönüştüğü koşullarda önemini yitirecektir.

EK NOKTALAR:

Modern yaşamda yaygın bilgisayar kullanımı, örgütsel güvenlik açısından işimizi zorlaştıran bir faktör haline gelmiştir. Her ne kadar aynı teknoloji devrimcilere de belirli avantajlar sağlasa da, düşmana sağladığı avantaj bizimkinin yüz mislidir.

Günümüzde tüm banka hesapları, elektrik, su, telefon faturaları, sigorta primleri, hatta çoğu yerde muhtarlık kayıtları bile bilgisayarla tutulmakta ve gerektiğinde polisin rahatlıkla kullanacağı bir bilgi kaynağı oluşturmaktadır.

Örneğin aranan bir kişinin bir bankada hesabının olduğunun bilinmesi, onun adresini bulmak için yeterlidir. Adresi bulamadığında ise o hesapla yapılacak muamelelerde, hangi banka şubesinde yapılırsa yapılsın, ilgili kişiyi yakalatmak mümkündür. Veya hesaptan hesaba yapılan para transferlerini izleyerek başka yerlere ulaşılması zor değildir. Keza, aşağı yukarı hangi bölgede oturduğu bilinen, kimliği belli bir kişiye muhtarlık kayıtlarından ulaşmak, kendi adına elektrik, su faturası ödüyorsa adresini bulmak, sigortalı işçi ise iş ve ev adresine ulaşmak bilgisayar sayesinde son derece kolaydır.

Bu bakımdan, bilgisayarla işlemlerini yürüten tüm kurumlarla olan ilişkilerde gerçek kimlik ve gerçek adres vermemek bir kural olmalıdır.

Öte yandan yanıbaşımızdaki bakkaldan alınmış KDV fişlerinin, üzerimizde ele geçtiği takdirde kaldığımız evi kolaylıkla deşifre edeceği unutulmamalıdır.

Sahte kimlik kullanımı bir sorun olmaktan çıkarılmalıdır. Sahte kimlik kullanan, kimliğinde yazılı bilgileri ezberlemek ve o kimlikteki şahısla özdeşleşmek ve kimliğe ve kendine güvenmek zorundadır.

Sıradan bir kimlik yoklamasında memleketini doğru dürüst bilmediği için, sorulan iki çift soruyu cevaplayamayıp şüphe üzerine yakalananlar olmuştur.

Kullandığı kimliğe güvenmeyen, orasında burasında hata arayan ve onu tehlikeli madde gibi tedirginlikle üzerinde taşıyacak kimselere, polis tarafından aransalar bile sahte kimlik kullandırılmamalıdır. Sahte evrak kullanmanın ilk şartı ona güvenmektir.

SONUÇ:

Siyasi polise karşı mücadele sanatında ustalaşmak, profesyonel devrimci çalışmanın bir gereğidir. Tecrübeleri aktarmak, tecrübeli kadroları gözlemleyip onlardan öğrenmek, her vesileyle sorun üzerinde tartışmak, ve polise karşı mücadele sorununu sürekli bir eğitim konusu haline getirmek gerekir.

Bu konu sınıf mücadelesinin kendisi kadar zengin, canlı, çok yönlü bir sorundur. Bilinen yöntemleri taklit etmek değil, yaratıcılıkla yeni yöntemler geliştirmek esastır. Sorunun "sanat" olarak nitelenmesi de bundandır. Örgütsel güvenlik sorunlarında hiçbir zaman hazır reçetelerimiz olmayacaktır. İşin özü, dikkat, uyanıklık, ve şartları değerlendirip en iyi yöntemleri kendi kendine yaratmaktan ibarettir. Burada yazılanlar soruna genel bir yaklaşım sağlamalıdır.

Ancak son kez tekrarlayalım, ne gizlilik tekniklerinde bireysel ustalık, ne de dikkat ve uyanıklık, örgütsel güvenliği sağlamaya yetmez. Asıl çözüm, örgütsel yapılanmanın ve ilişki tarzının güvenlik sorunu gözetilerek kurallara bağlanması ve bu kuralların işletilmesidir. Ancak bu olduğu taktirde, militanların siyasi polise karşı geliştirdiği beceri bir işe yarayabilir.

Şunu hiçbir zaman unutmamalıyız, hiçbir teknik, hiçbir beceri, ve hiçbir yöntem, tek başına başarı getirmez. Bunlar, kitleleri harekete geçirecek siyasi çizginin yerine konulamaz. Ancak doğru bir siyasi çizginin emrine sokuldukları taktirde bu tür profesyonel ustalıklar, teknikler ve yöntemler başarıya hizmet ederler.

Nam Yayıncılık
tarihe ışık tutuyor

Türkiye Devrimi
TKP(B)'nin feshedilişi
ve Parti'nin kuruluşu

K. Gökdemir
ONLARIN ANISINA
TKP(B) MK Üyesinin
12 Eylül dönemi
işkence deneyimi

İşkencehanelerde ve cezaevlerinde
Direnmek Yaşamaktır
SHB Komutanın
işkence deneyimi

Nam Yayıncılık

Kamu emekçileri mücadelesinde

Sendikal Anlayışımız

(Devrimci kamu emekçileri birliği)

Liseli Arkadaş Bildirgesi

Liseli Arkadaş

(1993 sayı: 4)

Siyasi polise karşı mücadele sanatında ustalaşmak, profesyonel devrimci çalışmanın bir gereğidir. Tecrübeleri aktarmak, tecrübeli kadroları gözlemleyip onlardan öğrenmek, her vesileyle sorun üzerinde tartışmak, ve polise karşı mücadele sorununu sürekli bir eğitim konusu haline getirmek gerekir.

Bu konu sınıf mücadelesinin kendisi kadar zengin, canlı, çok yönlü bir sorundur. Bilinen yöntemleri taklit etmek değil, yaratıcılıkla yeni yöntemler geliştirmek esastır. Sorunun "sanat" olarak nitelenmesi de bundandır. Örgütsel güvenlik sorunlarında hiçbir zaman hazır reçetelerimiz olmayacaktır. İşin özü, dikkat, uyanıklık, ve şartları değerlendirip en iyi yöntemleri kendi kendine yaratmaktan ibarettir. Burada yazılanlar soruna genel bir yaklaşım sağlamalıdır.

Ancak son kez tekrarlayalım, ne gizlilik tekniklerinde bireysel ustalık, ne de dikkat ve uyanıklık, örgütsel güvenliği sağlamaya yetmez. Asıl çözüm, örgütsel yapılanmanın ve ilişki tarzının güvenlik sorunu gözetilerek kurallara bağlanması ve bu kuralların işletilmesidir. Ancak bu olduğu taktirde, militanların siyasi polise karşı geliştirdiği beceri bir işe yarayabilir.

Şunu hiçbir zaman unutmamalıyız, hiçbir teknik, hiçbir beceri, ve hiçbir yöntem, tek başına başarı getirmez. Bunlar, kitleleri harekete geçirecek siyasi çizginin yerine konulamaz. Ancak doğru bir siyasi çizginin [illegible] lukları taktirde bu tür prof[illegible] ve yöntemler başarıya hizm[illegible]

9789992101 79
ORGUTSEL GUVENLIK SORUNU